

1964

Štev. 5.

Maj

Leto XIII.

MISLI

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

Ustanovljen leta
1952

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

6 Wentworth St.,
Point Piper.
Tel.: FM 1525

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

Naslov: MISLI
P.O. Box 136
Double Bay, Sydney.

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
Sydney. Tel. 75-7094

je naslov slovenskega abecednika, ki ga ima v tisku Slovensko društvo Sydney. Knjiga je zelo primerna za družinski pouk slovenščine. Vsebuje slovenski abecedo z risbami, pesmice in kratke pravljice. Obsega 28 strani. Velikost je ista ko "MISLI", le papir je močnejši. V knjigi je 30 risb in slik, ki razlagajo vsebino in poživljajo knjigo.

Knjiga bo dotiskana do velike noči. Prosimo vse, ki bi želeli knjigo imeti, naj to čimprej sporoče odboru Slovenskega društva. Cena 10/- s poštnino.

Odbor SDS

17 Louise St., Summer Hill, N.S.W.

NA PONUDBO IMAMO FINZGARJA

Vse zvezke — razen III. in IV., ki sta pa naročena, lahko dobite takoj in vsakemu je cena EN FUNT in 2 šilinga za poštnino.

Glede III. in IV. zvezka smo — žal — prejeli odgovor, da se nista ponovno v tisku in ne vedo, kdaj bosta. Rečeno je, da imajo "težave z dediči." Torej: potrpljenje!

NADALJE PRIPOROČAMO:

LJUDJE POD BIČEM, spisal Karel Mauser, najnovejša njegova knjiga. — £ 1-10-0.

MOJ SVET IN MOJ ČAS, izbrana dela dr. Ivana Preglja — £1-0-0 (2 šil. poštnina).

A.M. SLOMŠEK, služabnik božji. Spisal dr. Fr. Kovačič. Knjiga je na novo izšla v Argentini za stoletnico Slomškove smrti. Zelo lepa zgodovinska knjiga stane £ 1-0-0.

RICCOTTI: Življenje Jezusovo. Izdala Mohorjeva v Celovcu kot izredno izdanje svojih knjig. Svetovno priznano odlično delo. — Cena £ 2-10-0 in poštnina 2 šil.

KNJIGE DOBITE PRI "MISLIH"

DHAULAGIRI. — Doživljaji Slovenca v himalajskih gorah. Spisala Bertonec in Arko. Velezanimivo! — £ 1-10-0.

POVESTICE — Iz zbirke spisov pisatelja Stanka Majcena. Izdala Slov. Kulturna Akcija. — Vezana knjiga — £1-0-0

NOVELE IN ČRTICE — Iz zbirke pisatelja Pavla Perka. Izdala Mohorjeva v Celju. Vezana knjiga £1-0-0.

DNEVI SMRTNIKOV. — Zbirka najboljših črtic v emigraciji. Izdala SKA. Vezana knjiga £1-0-0.

ZEMLJA — zelo lepa povest Karla Mauserja — 6 šil.

DANTE: P E K E L. Izdala Slov. Kulturna Akcija v prevodu dr. Tineta Debeljaka. £ 1-0-0.

NOVA PESEM, 14 prelepih črtic Vinka Beličiča. Ocenio napisal L. Klakočar v julijski številki MISLI. — £ 1-0-0

KAR PO DOMAČE — Zelo zanimiva in šaljivo poučna knjiga. Izdala Baragova založba v Argentini — £1-0-0.

HEPICA — vesela povest o gorenjski papigi. Izdala Sl. Kult. Akcija — Cena £1-0-0.

UPORNIK MATJAŽ. Povest Karla Mauserja. — 10 šilingov.

SLOVEN IZ PETOVIJE, zgodovinska povest Stanke Cajnkarije iz časov sv. Metoda. — 10 šil.

BARAGO NA OLTAR! — £ 0-10-0. Ves pomen Baragov in vse delo za njegovo oltarno čast je popisano v tej knjigi.

S I V I D N E V I — spisal Marko Kremžar, izdala Slov. Kulturna Akcija v Argentini. Odlično delo, ne odložiš, dokler ne prebereš do zadnje strani. Cena £ 1-0-0, poštnina 1 šil.

TONČE S SLOMA — Povest iz Slomškove mladosti. Spisal p. Bernard Ambrožič. — 10 šil.

PAVEL VI. O ZEDINJENJU KRISTJANOV

ZELO LEP GOVOR JE NAPRAVIL PAPEŽ PAVEL VI. v Betlehemu na dan sv. Treh Kraljev, ko je bil na romanju v Sveti Deželi. Med drugim se je tudi dotaknil vprašanja zedinjenja krščanskih cerkva, o čemer se toliko razpravlja v zvezi z vatiškanskim koncilom. Papež je o tej zadevi izrekel naslenje misli:

“Govorimo v prvi vrsti katoličanom, ki so že v varstvu Kristusove črede. Ne moremo pa opustiti podobnega povabila našim bratom kristjanom, ki niso v popolnem edinstvu z nami. Jasno je sedaj, da vprašanje edinstva ne more ostati ob strani. Kristusova volja nas sili in nam nalaga dolžnost, da z ljubeznijo in razsodnostjo storimo vse, kar moremo, da posredujemo vsem kristjanom največji blagoslov in čast zedinjene Cerkve.

A celo ob taki izredni priliki, kot je ta, moramo povedati, da se to ne bo dalo doseči na škodo verskih resnic. Ne moremo izdati Kristusove dediščine; ni naša! Mi smo le njeni upravniki, učenci in razlagalci.

Vendar ponovno izjavljamo, da smo pripravljene razpravljati o vsaki pametni možnosti, o kateri bi se dalo upati, da bo poživila medsebojno razumevanje, spoštovanje in ljubezen ter tako ugladila pot do bodočega zedinjenja z našimi krščanskimi brati, ki so od nas še ločeni. Bog daj, da bi to ne bilo predaleč!

Vrata v ogrado so odprta in z vso srčno iskrenostjo upamo, da bodo naši bratje vstopili.

Naša želja je trdna, toda potrpežljiva. Prosto-ra pri nas je dovolj za vse. Naša čustva prehitvajo korake, ki se bodo napravili in se morajo napraviti častno v medsebojnem veselju. Ne smemo zahtevati odločitve, ki bi ne bila sad svobodnega pričanja in učinek Sv. Duha, ki navdihuje, kadar hoče in kjer hoče. Čakati moramo, da pride tista srečna ura. Za sedaj prosimo naše ločene brate samo to, da naj se vsak korak k zedinjenju in vsako obravnavanje medsebojnih stališč napravi v ljubezni do Kristusa in Cerkve. Truditi se moramo, da ostane želja po zedinjenju živa po naših molitvah. Čeprav še ne moremo moliti v popolni edinstvi, vendar se dviga molitev istočano in naših src in iz src naših ločenih bratov — podobna dvema vzporednima stebroma, ki se nekje v višavah združujeta in tvorita v Bogu edinstvi en sam lok.

Z velikim spoštovanjem in ljubeznijo pozdravljamo tu navzočne odlične in častitljive voditelje drugih Cerkva. Prisrčno se jim zahvaljujemo, da so se udeležili našega romanja in jim dajemo čast zaradi deleža na pravem zakladu krščanskega izročila, ki je njihova last.

Naj vedo za našo željo, da bi se razumeli v veri, ljubezni in disciplini edine Kristusove Cerkve.

Vsem pastirjem, duhovnikom, redovnikom in vernikom njihovih Cerkva voščimo obilico miru in blagoslova. Na vse kličemo razsvetljenje in milost Sv. Duha.”

PROCESIJA SV. REŠNJEGA TELESA V MANLYJU!

Več na strani 154

ROMANJE LETA

1941

Stanko Cajnkár

NEKA FLAMSKA LEGENDA PRIPOVEDUJE, da v noči pred velikimi prazniki Marijini kipi po cerkvah in kapelah ožive. In potem gredo vse te različne Matere božje druga k drugi na obisk, da si povedo, kaj delajo ljudje in kakšni so.

Morda se sedaj tudi naše slovenske Matere božje, toliko stoletij česčene in opevane na mnogih božjih poteh, odpravljajo na takšen obisk. Toliko novega se je zgodilo na naši zemlji, toliko prošelj in tožb so nabrale, toliko zapuščenosti so videli, nešteto solz so posušile. Vso našo nesrečo so zbrale in jo dale na pravično božjo tehtnico. Vedo pa tudi za našo krivdo, za naše pregrehe in napake, za vse zlo, ki smo ga naredili. Zanje ni meja in prepovedi. Lahko gredo, koder hočejo, na vse strani sveta prinašajo blagoslov, mir in trdno zaupanje. Koliko strašnih zgodb bi slišali, če bi mogli prisluhniti njihovim razgovorom? Ali bi naše misli vzdržale pred sodbo njihove pravičnosti in dobrote?

Na Svete Višarje

Moja božja pot na Svete Višarje pravzaprav ni bila podobna romanju. Bila je bolj obisk in ogled kraja in ljudi. Samo pot od Žabnic do vrha je bila nekoliko romarska. Vse drugo je bila udobnost, radovednost in zelo vsakdanja vožnja. Bolj živo zavest, da grem res na božjo pot, so zbudile kapelice križevega pota, delo našega umetnika Kralja. So resnično lepe, čeprav delo še ni dokončano. Pa saj tudi naš slovenski križev pot še ni dosegel zadnje postaje.

Tempo našega vzpona na hrib je bil bolj v skladu z mladostjo mojih dveh spremljevalcev kakor pa s težo mojih let. Zato je utrujenost večino moje božjepotne meditacije toliko oslabila, da se danes ničesar več ne spominjam. Vem samo, da smo hoteli v planinski koči pod vrhom piti čaj, pa smo zaman trkali na zaprta vrata. Koncem septembra se pastirji in živina odselijo v dolino. Mi pa smo prav ta čas izbrali za svoje romanje.

Na vrh smo prišli po sončnem zatonu. Ko smo se nekoliko okrepčali, smo za hip stopili v svetišče, ki pa nam je svojo umetniško lepoto razkrilo šele ob sončni svetlobi naslednjega dneva. Ta večer smo se pogovarjali z višarsko Gospo. Ni nas bilo mnogo pred njenim oltarjem. Nekaj slovenskih ljudi iz Benečije, mi trije, dva ali trije domačini in gospod, ki je bil Gospe na gori vse poletje za varuha, nam

pa dva dni gostitelj in mentor. Po vrnitvi iz cerkve smo si imeli še mnogo povedati. Večer je bil čudovito lep. Povedali so nam, da vse poletje ni bilo tako lepega vremena, kakor je bilo zadnje septembrske dneve. Vedeli smo, da bo drugo jutro razgled na vse strani čudovit. In res, lepote, miru, svetlobe, razgledov in začudenja je bilo več, kakor smo mogli pričakovati, ko smo se odpravljali na pot.

Fantje moji, kje ste?

Spomnil sem se svojih nekdanjih študentov. Na mnogih izletih smo bili, veliko zalogo veselega smeha smo raztresli po naših krajih, mnogo lepega smo videli, v ljubezni do svoje zemlje smo se okrepili . . . Svetih Višarij pa seveda nismo videli. In vendar je to prelep kraj, čudovita božja pot . . . Kdaj bomo šli na ta izlet? In koliko nas bo? Kje ste danes in kako se vam godi? Izgubil sem sled za vami in vi ne veste, kod hodim jaz. Ko sem bil še vaš učitelj, ste se čestokrat čudili mojim besedam. Niste vedeli, čemu toliko nasvetov in opominov. Sedaj me najbrž bolje razumete, pa mi svojih misli ne morete sporočiti.

Vi ste reševali velika vprašanja, bili ste zaposleni z odrešitvijo vsega človeštva, z zdravljenjem vseh bolezní in z odpravo vseh krivic. Saj je prav, da vam je bila sreča sveta pri srcu. Tudi meni je bila, bolj kakor ste mogli slutiti. Toda ta velika sreča vsega sveta se vedno ruši, stalno se krha, ker se zaletava v njo neumnost in zloba ljudi. Nikoli je ne bomo dosegli v njeni idealni celotnosti. Mislil na popolno in dokončno rešitev vsega sveta je kruh naivnih, hrana lahkovernih, z zmotno modrostjo zaslepljenih. Moja vsakdanja učenost vas je opozarjala na drobne stvari, ki so nam tako blizu in so vendar tako daleč od nas. To je filozofija skromnosti, ki je sicer preprosta, a prav nič uboga. Želel sem, da bi se med seboj razumeli, hotel sem, da bi drug drugega spoštovali in podpirali. Vedel sem, da nam lahko vsak večji vihar velike ideale zdrobi ali vsaj dodobra pokvari. Pameti in

sreca pa ti ne more nihče umazati, če sam ne dovoliš. Ljubezen med brati in sestrami je zadnja, poslednja trdnjava, v katero se človek v življenjskih katastrofah še lahko umakne. Če je nimaš več, si brez usmiljenja izgubljen. Brez materinega blagoslova si neizmerno ubog . . . Če ne znaš biti dober, iskreno, zvesto in neomajno dober, nisi nič in nimaš nič. Hudo je, če izgubiš svoj dom, hišo, ki ti je dajala streho, zemljo, ki te je redila, službo, ki so ti jo zaupali. Še mnogo huje pa je, če je tvoje srce tako ubogo, da si novega doma nikjer ne moreš ustvariti, če pa so ti ga kje ponudili, se nočeš z njim zadovoljiti.

Malenkosti — resnične dragocenosti

Ne, vi niste bili med najbolj ubogimi . . . Mnogo dobrega je bilo v vas. Manjkalo vam je samo zvesti in prepričanja, da so tako imenovane malenkosti resnične dragocenosti. Zato niste bili dovolj hvaležni svojim staršem. Niste znali ceniti svoje-

ga miru, lepote svojega študija, dobrohotnosti naših besei in še marsičesa drugega. Sedaj so vas tuji ljudje prepričali, da so take malenkosti neprecenljiv zaklad. Tega znanja vam nihče več ne bo mogel pregnati iz spomina. Med te velike malenkosti uvršča vaš nekdanji učitelj tudi vse verske spomine, vso našo religioznost, cerkvice, službo božjo, znamenja, romanja in še mnogo drugega. Tudi to smo morali izgubiti, da smo se preminule lepote zopet zavedeli.

Saj nismo tako slabi

To meditacijo s Svetih Višarij si večkrat priklidem v spomin. Vedno važnejša se mi dozdeva. In čim bolj vneto bosta neumnost in sovražnost zastrupljali učene in preproste ljudi, tem potrebnejša bo. Upam, da nas Bog ne bo zavrzel . . . Saj nismo tako slabi. Trpljenje nas je zmedlo, da se mučimo z mislimi in dejanji, ki prinašajo nesrečo. Ko bo zopet sijalo sonce miru, bomo našli svoje pravo bistvo in bomo zopet drug drugemu bratje.

“KNEŽJI KAMEN” SLAVI NAVESSEL JUBILEJ

PETSTO PETDESET LET JE MINILO letos v marcu, odkar je knežji kamen na Gosposvetškem polju zadnjič služil vzvišenemu namenu. Takrat so na njem ustoličili po starodavnem obredu za koroškega vojvodo Habsburžana Ernesta Zeleznega. Tega kneza ni več izbral narod izmed svojih, bil je vladar tujega rodu in Kororanu vsiljen po zmagah tujih mečev. Vendar je imel še toliko uvidenosti in spoštovanja do stare slovenske svobodoljubnosti, da se je podvrnil obredom “ustoličenja na knežjem kamnu.” S tem dnem je pa knežji kamen odslužil, ostal je sam in danes je le še zgodovinski spomin v celovškem muzeju.

S tega vidika letošnji jubilej knežjega kamna ni ravno vesel. Pa če ni vesel, je pa toliko bolj časten. Spet nas živo spominja na dejstvo, da je bilo ustoličevanje slovenskih knezov ali vojvod na Gosposvetškem polju znak slovenske demokracije, kot je tedanji čas nikjer drugje ni poznal. Sam papež Pij II., poprej Enej Piccolomini, je zapisal, da je ta obred tako edinstven, da mu zamaš iščeš par drugod po svetu.

Letošnji jubilej so prav posebno lepo proslavili Slovenci v Argentini. Na belo nedeljo so imeli svoj tradicionalni SLOVENSKI DAN in ob tej priliki prikazali “ustoličenje” v kolikor mogoče natančnem

posnetku, kakor nam je ostal zapisan v zgodovinskih virih. Ustoličili so kneza “Hotimirja” pod košatim argentinskim drevesom. Zbrani rojaki so poteku igre sledili z napeto pozornostjo in v vlogi “naroda” tudi sodelovali.

postala PRIJATELJA?

AMERIKANEC ADOLPH SCHALK PIŠE V MESEČNIKU "The Sign", da je slišal v Zagrebu dovtip, ki da je v Jugoslaviji zelo popularen. Glasi se:

Po sprejemu Hruščovega svaka Adžubeja pri papežu Janezu je Nikita sam zaželel videti papeža. Je kar naravnost telefoniral sv. Očetu in mu rekel: No, papež, ali lahko tudi jaz pridem? In kdaj bi to bilo? — Papež je odgovoril: Malo počakaj, bom pogledal na koledar, kdaj imam čas. Čez nekaj časa se papež spet oglasi in pravi: Pridi kadarkoli, samo ne kak terek zvečer. — Dobro, je rekel Hruščov, ampak zakaj ne na terek? — Ob torkih hodim na partijski miting, je odgovoril papež . . .

Kruta šala, vsekakor, toda dobro označuje mnenje nekega dela svetovne javnosti, ki si je vtepla v glavo, da sta se komunizem in katoliška Cerkev sprijaznila in si več ne nasprotujeta. Seveda je to mnenje popolnoma napačno, služi pa kot dobra propaganda komunistom na eni strani, na drugi pa tudi mnogim katoličanom, ki z lahkoto nasedajo dnevnim "novicam" in se jim ne ljubi resno slediti svätovnim dogodkom. Nazadnje pa pride prav tudi skrajnim desničarjem v takozvanih liberalnih vrstah, pa tudi zagovornikom nasilnih nastopov zoper komunizem. Tem in takim ljudem se Cerkev že od nekdanj zdi premalo "anti-komunistična."

Kako je prišlo do tega mnenja?

Že pred več leti se je Hruščov in z njim vsa Sovjetija postavila na stališče, da je treba namesto "mrzle vojne" med Vzhodom in Zahodom začeti z idejo mirne "ko-eksistence". Z drugo besedo: Ne žugajmo si z oboroženimi napadi, nova svetovna vojna bi "se ne izplačala", v medsebojnem miru preizkušajmo vsak svojo ideologijo. Pod vtisom tega vzdušja je sovjetski zunanji minister Gromiko izjavljal že leta 1958, ko je še vladal Pij XII, da je Sovjetija voljna tudi z največjim nasprotnikom — Vatikanom — sodelovati za vzdrževanje svetovnega miru.

Ko je nastopil Janez XXIII. in s svojo čudovito ljudomilostjo skoraj na mah "osvojil" ves svet, so hočeš nočeš tudi sovjetski mogotci podlegli temu vplivu. Nihče jim ne pripisuje iskrenosti, izpazili so pač novo možnost lepo zakrinkane propagande. Pojavljali so se novi in novi znaki medsebojnega "zbliževanja". Za železno zaveso so začeli skoraj po vseh deželah mileje postopati s škofi in duhovniki — tudi z drugimi cerkvenimi vprašanji — na drugi strani je pa papež vključil med tiste, ki so

pri njem "vedno dobrodošli", tudi komunistične predstavnike.

Iz te medsebojnosti zbliževanja se je v teku dveh, treh let izcimilo marsikaj, kar se je poprej zdelo nemogoče od obeh strani. V podrobnosti se nam na tem mestu ni treba spuščati, saj je dovolj znano. Vemo tudi, da so po obeh straneh — po papežu in Hruščovu — padali očitki, češ da sta "šla predaleč". Vendar vse kaže, da so očitki že domala povsod potihnili, kvečjemu se izražajo še v obliki takih "dovtipov", kot je zgoraj omenjeni zagrebški ali jugoslovanski.

Kaj je torej na stvari?

Po vsem, kar o zadevi vemo, je jasno eno: Nikakor ne gre za zbliževanje ali celo sprijaznjenje med komunizmom in katolištvom — sploh s krščanstvom — gre samo za to, da med ljudmi, ki eno in drugo stran po svoji službi predstavljajo, pride do bolj znosnih odnosov. Gre za isto, kot med političnim Vzhodom in Zahodom. To se pravi, ideje, ideologije, notranja prepričanja, ostanejo kot so bila, ljudje naj se pa zavoljo tega med seboj ne sovražijo in ne snujejo medsebojnega fizičnega pobijanja. Medsebojna tekma in nasprotovanje naj se prenesejo na platformo duha, ki ga z nobenim fizičnim orožjem ne moreš podjarmiti, kvečjemu s prepričevanjem. Če pa tudi to spodleti, vseeno ne segaj po bombah!

To se lepo sliši, seveda, bo še vedno kdo rekel, toda vse je postavljeno na ponarejeno iskrenost! V resnici bi papež in Hruščov najrajši drug drugega požrla, taki tudi krščanstvo in komunizem . . .

M A T E R I

Anton Medved

*O mati, slika tvoja — to je vse,
kar imam še od tebe — to je vse,
da, slika tvoja in tvoj — grob.
Oh to je vse in drugega nič ne,
očem vse drugo vzel je tvoj pokop.*

*In jaz še trosim v ta brezčutni svet,
prav kot bi mislil, da me ume svet,
v ubranih milih vrstah tvoj spomin!
Kaj morem sam za to — ljubezni vnet?
O Bog, le eno mater ima sin.*

To je vsaj v toliko res, da v Moskvi še niso prav nič začeli hvaliti krščanske vere kot take, prav nasprotno, preganjajo jo s prenovljeno rafiniranostjo. Pohvalijo pa včesih papeža kot človeka dobre volje. Prav tako v Rimu nič ne hvalijo komunizma kot takega, še vedno zelo resno svarijo pred njegovo pogubnostjo. Če pa Hruščov kot človek kaj pametnega pogrunta ali kdo drug tam, vzamejo z zadovoljstvom na znanje in se ne obotavljajo pohvaliti.

Pa je le nevarno — ali ne?

Z zblíževanjem so začeli Sovjeti, to stoji. Če je zanje v stvari kaj nevarnosti, naj sami gledajo. Posebej Hruščov, ki je po vsem vidiku vse to za-

misli. Zoper nevarnost ima na svoji strani samo svojo lastno zvižčnost, dvoreznost komunistične ideologije in prakse, pa še učinkovitost zamaskirane propagande. Da je vse to do neke meje uspešno, vemo iz lastnih izkušenj. Za končno zmago komunizma pa to še ni nikaka garancija.

Papež ima na svoji strani mnogo več, zato je lahko resnično iskren. Ni mu treba hiteti z željo, da bi krščanstvo čimprej komunizem "požrlo", prav lahko čaka, da se bo komunizem sam razjedel, kot se je pred njim že cela vrsta raznih "izmov." Noben od njih namreč ni imel zagotovila od zgoraj, kot ga ima Cerkev: Peklenska vrata je ne bodo zmagala!

BELGRAJSKI NADŠKOF DR. UJČIČ UMRL

Že dolgo je bil bolj slabega zdravja, smrtni angel je prišel ponj dne 25. marca 1964. Pogreb se je vršil na sam veliki petek.

Po rodu je bil Istrijan, enako blizu Slovencem kot Hrvatom. Dočakal je 84 let. Dolga leta je preživel v Ljubljani kot bogoslovni profesor in se je do kraja poslovenil. Za nadškofa v Belgradu ga je imenoval še papež Pij XI. Tam doli se je pojugo-slovanil in zelo uspešno vodil svojo zares težko nadškofijo. S svojo skrajno previdno in ljudomilo taktiko je znal pridobiti za stvar, ki jo je kot nadškof zastopal, celo sovražnike svojega stanu in Cerkve.

Ker je imel že več let pomočnika s pravico in dolžnostjo nasledstva, je bilo itak jasno, kdo bo novi nadškof. Ime mu je Gabriel Bukatko, bivši križevski škof vzhodnega obreda, po rodu Ukrajinec. Na tem izrednem možu občudujejo poleg drugih lepih reči tudi njegovo krasno brado. Žal pa, da je bolan in je moral kmalu po pogrebu svojega prednika v zagrebško bolnišnico. Rečeno je bilo, da se bo moral podvreči operaciji, ki pa ne obeta kaj prida. Zdravniki so ugotovili raka na ledvicah, ki ga baje ne bo lahko ustaviti.

Večni mir rajnemu nadškofu! Ozdravljenje novemu, če je taka božja volja!

Pevski zbor pred "Lurdome", Kew, Vic.

Misli, May, 1964

Melbournski pevci namenjajo stran 133
To je lurska votlina ravno v Belgrajskem nadškofiji, 10. 10. 1964

Barožil tipka

★ RAVNO ZA VELIKONOČNE PRAZNIKE smo končali našo lurško votlino in jo pripravili za velikonočne obrede. Seveda bo še veliko drobnega dela, da bo čim lepša. Votlino sem blagoslovil pred obredi cvetno nedeljo. Ta dan smo imeli na njenem oltarju prvič sveto mašo. Lepo število se je zbralo k tej slovesnosti in vreme je bilo tudi lepo. Nekateri otroci so prinesli butare, prav kakor doma. Odraslim pa sem razdelil oljčne vejice, ki sem jih dan prej dobil iz Južne Avstralije po zaslugi g. Slavka Kralja. Vsi obredi so bili v slovenskem jeziku in tako domače je donela himna: "Slava Ti, hvala in čast, o Kralj naš, Kristus — Rešitelj, ki Ti mladosti je cvet klical hozana v pozdrav . . ."

★ Prve tri dni velikega tedna je bilo vreme zelo kislo, nato se je obrnilo in vse glavne štiri dneve bi si lepšega vremena in milejših večerov za to dobo leta ne mogli misliti. Tako smo imeli tudi obrede veikega četrtega, petka in sobote na prostem pri lurški votlini. Največ se nas je zbralo pred votlino veliko soboto zvečer in kar potrpežljivo vzdržalo dolge obrede: začeli smo ob pol enajstih z blagoslovom novega ognja, opolnoči je bila maša, nato procesija Vstajenja in kočno še blagoslov velikonočnih jedil — in ura je bila pol čez eno. Ker imamo v kapeli Marije Pomagaj krstni kamen, smo poleg blagoslova velikonočne vode imeli tudi blagoslov krstne, nato na sam krst. Krstil sem prvorojenca Franka Pipana, enega bivših fantov Barogvega doma, otroval je fant iz našega hostela. Novokrščeneec je bil tako priden in tih, da so nekateri mislili, da je vse samo igra, prikaz krstnega obreda, otrok pa le plastična lutka.

★ Na veliki petek, pri obredih spomina smrti Gospodove, smo brali svetopisemsko zgodbo Kristusovega trpljenja v slovenskem jeziku. Pa ne samo brali, ampak predstavljali, da so verniki lažje zajeli celotni potek. P. Odilo je bil kronist; njegov glas je pripovedoval zgodbo in uvajal besede oseb, ki nastopajo: Kristusa, Petra, Pilata, vojake, ženske, Juda Iškarijota, oba razbojnika in ljudsko

množico. Kristusove besede je citiral duhovnik pred oltarjem, ostale vloge so bile razdeljene med posameznimi pevci, celotni pevski zbor je igral vlogo množice. Kako je zagrmelo po prostoru pred votlino: "Proč z njim, križaj ga! . . ."

★ Vstajenje in velikonočna procesija sta bila le majhen odtonek tega, kar smo svoj čas doživljali pri Vstajenju doma. Vendar so tudi pri nas zadoneli zvonovi, četudi le iz traku preko zvočnika. Zavihrale so naše skromne cerkvene zastave, narodne noše in pevci so se uvrstili in s svečami sledili kipu vstalega Zveličarja, ki ga je nosil eden naših fantov. Procesija je obkrožila dvorišče, pri vhodu v kapelo je duhovnik navzočim podelil blagoslov z Najsvetejšim. Vsa slovesnost, polna donečih velikonočnih pesmi, bo ostala prisotnim še dolgo v spominu.

★ Na belo nedeljo ob sedmih zvečer smo imeli blagoslov kipa Lurške Gospe, ki kraljuje v skalah nad votlino in Kipa sv. Bernardke. Marijo smo počastili tudi s procesijo z lučkami okrog Barogvega doma ter petimi litanijami, pri votlini, katerim je sledil blagoslov z Najsvetejšim. Slovesnosti se je udeležilo tudi precej avstralskih sosedov. Za to priliko nam je naš tiskar Simon Špacapan tiskal posebne spominske podobice, ki smo jih razdelili navzočim. — Upam, da bo lurška pesem "Zvonovi zvonijo . . ." še velikokrat donela pred našo votlino, poživiljala ljubezen do Marije in po njej vero v njenega Sina v srcih melbournskih Slovencev. Saj zato je bila votoline zgrajena in zato je bilo vanjo položena toliko truda.

★ Zdaj pa h krstom: Dne 7. marca smo pri Mariji Pomagaj krstili Sonjo Ano, hčerko Silvana Bučaj in Ane r. Mejak iz Macleoda, ter Franca, prvorojenca Franca Zgoznika in Marije r. Smrdel iz North Richmonda. — Dne 14. marca je bil istotam krst Dušana Janeza, sina Stanka Ogrizka in Pavle r. Gorjanc iz Ascot Vale. — Kot že omenjeno je bil

med obredi velike sobote krščen John, prvorojenec Franka Pijan in Veronike r. Čapev. Prinesli so ga iz Oakleigh-a. — Na velikonočno nedeljo je bila v naši kapeli krščena Helena, prvorojenka Albina Cetin in Jolande r. Polh iz Glenroya. Isti dan je pri krstu v St. Albansu zajokal Franc, sin Josipa Zemlič in Milke r. Posavec. — Dne 30. marca je bil pri našem krstnem kamnu krščen Jožef, sin Jožefa Butala in Elze r. Reitsma. — Na belo nedeljo pa so prinesli k Mariji Pomagaj v Kew Suzano Marijo, prvorojenko Ivana Stibilja (bivšega fanta Baragovega doma) in Hilde r. Spreitzer iz Fawknerja.

P. Odilo je imel dva krsta med misijonom v Adelaidi. V cerkvi Srca Jezusovega, Hindmarsh, je dne 7. marca krstil Davida, prvorojenca Alojza Ivančiča in Ivanke r. Lenarčič, naslednji dan pa Sonjo Marijo, prvorojenko Danila Dodiča in Angele r. Kajnih.

★ Poroke so si sledile takole: Dne 7. marca sta si v cerkvi Presv. Rešnjega Telesa v Glenroyu obljubila zakonsko zvestobo Stanko Hafner in Janette Cockerill. Stanko je bil rojen v Zagrebu, nevesta je Avstralijanka. — V cerkvi sv. Brendana v Flemingtonu je ta dan stopil pred oltar Anton Bizjak (doma iz Ponikev pri Tolminu) in Marija Nicita, po rodu iz Kalabrije. — Dne 14. marca je bila poroka v Marijini cerkvi v Geelongu: Jožef Kranjc (doma iz Radohove) je dobil za ženo Elaine May McGuire, rojeno v Carltonu. — Dne 21. marca je v isti cerkvi v Geelongu obljubil zakonsko zvestobo Franc Budja, doma iz Dragovcev, župnija Mala Nedelja. Nevesta Linda May Noble je bila rojena v Oakleigh. — Dne 22. marca sta iz Geelonga priromala k Mariji Pomagaj na poroko Nikolaj Kure in Julijana Kastelic, ki je nedavno dospela iz domovine. Niko je iz Dolenjih Radencev, Julijana iz Deskove vasi, oba pa iz fare Stari trg ob Kolpi.

★ Žal moram zopet omeniti tudi smrtni primer, za katerega sem šele zdaj slučajno zvedel. Novica o smrti je šla najprej v domovino, nato poromala nazaj v Avstralijo do mene. V Portlandu je dne 18. januarja letos tragčno preminul rojak Stanko Fasan. Našli so ga šele po treh dneh v njegovi baraki, kjer je kot delavec — samec živel, ustreljenega. Kako se je zgodilo, bo ostalo nepojasnjeno, ugotovljeno pa je bilo pri posmrtni obravnavi, da ne gre za umor. — Stanko je bil doma iz Črnega na Koroškem, kjer živita še dva brata, Janez in Vinko. V Avstralijo je dospel nekako pred desetimi leti. Bil je okrog 28 let star. Pokopali so ga na portlandsko pokopališče. — Naj počiva v miru, sorodnikom v domovini pa naše sožalje.

Misli, May, 1964

★ Za našo cerkev sv. Cirila in Metoda smo do danes nabrali £ 2,562.4.5. Vsota polagoma a kar lepo raste. Odzvali so se tudi nekateri rojaki iz oddaljene Adelaide, pa tudi geelongski Slovenci so prispevali svoje med tridnevno duhovno obnovo pred veliko nočjo. Lahko pa rečem in zapišem, da se večina rojakov še ni odzvala, saj je imena darovalcev na seznamu dosegla komaj število 251. — Vesel bom, kadar bom mogel sporočiti, da bomo z delom pričeli. — Vsem novim darovalcem iskren Bog plačaj!

DODATEK za maj

★ Dne 11. aprila sta si pri Mariji Pomagaj v Kew obljubila zakonsko zvestobo Stanislav Starc in Marija Starc, kar oba "Starca", pa četudi oba mlada. Doma sta iz Smokvice, župnija Movraž. — Isti dan je bila poroka tudi v Marijini cerkvi v Sunshine, kjer je Franc Čampelj sprejel za ženo Marijo Stello Xerri. Nevesta je doma iz Malte, ženin pa iz Lazine, župnija Hinje. — Dne 18. aprila smo imeli slovensko poroko v St. Albansu, kjer je Vinko Marn (doma iz Bistrice pri Rušah) rekel "da" svoji nevesti Luciji Vinko (doma iz Strukovca pri Selnici).

★ Dne 5. aprila smo na avstralskih Brezjah krstili Suzano Marijo, prvorojenko Ivan Stibilja in Hilde r. Spreitzer iz Fawknerja. — Dne 12. aprila je bilo kar pet slovenskih krstov, razen prvega vsi v Kew pri Mariji Pomagaj. V Geelongu smo krstili Miroslavo, prvorojenko Venceslava Seljaka in Marije r. Kovačič. V Kew pa Nikolaja Stanleya, sinka Nikolaja Omana in Branimire r. Zore, East Brighton. Dalje Marka, sinka Bogomirja Krševana in Leslie Jean r. Johnstone, Kew. Kar dvojni krst je doživela novodošla Valherjeva mama, na katere prihod sta čakali dve družini: Janez Božidar je sinko Antona Valherja in Marije r. Ceglar, Hinko Branko pa je sinček Hinka Bedrača in Štefanije r. Valher. — Dne 19. aprila sta bila v naši kapeli dva krsta: Sandro Dragico je dobila družina Draga Slavca in Kristine r. Kalister (Moonee Ponds), Simona Alojza pa družina Alojza Kovačiča in Eme r. Pozenel, East Hawthorn. — Dne 25. aprila je bila pri Mariji Pomagaj krščena Ana, prvorojenka Valterja Prosenaka in Terezije r. Horvat, Clayton. — Dne 26. aprila je pri našem krstnem kamnu zajožala Berta Marija, hčerka Jožeta Kranjca in Berte r. Mlakar, North Sunshine. V Coburgu pa je bil ta dan krščen Martin, prvorojenec Martina Pirca in Rožice r. Doma, Moomba Park.

Konec str. 152

JURIJ KOZJAK

Spisal J. Jurčič pred 100 leti.

(Nadaljevanje)

POVELJNIK TEJ DRUŠČINI, grozni in strahoviti vsakemu posameznemu človeku, je bil velik, suh cigan svetlih oči, ki smo se že prej nekoliko seznanili z njim in ki smo ga Samola imenovali.

"Ali si pa prav videl," vpraša starikavi dolgi glavar, "ali dobro veš, da je šel gospodar Kozjak danes v kloster in da ga še ni nazaj? Ne bo ti dobro, ako si me prekanil, to ti povem; če zastonj prežimo tu nočoj, ti zatilnik potipljem. Saj veste, da nas začno iskati, ako tukaj kaj dalje oprezujemo; in kakor smo mi konopno zavratnico spleli za viteza Kozjaka, tako utegnejo vitezi izmed nas ene za želod obesiti na hraste."

"Ne", odgovori mlad razmršen cigan poglavarju Samolu, "dobro sem videl; nož sem skrnil v nedrje in prosil v klostru daru. Pater, ki mi je dajal jedil — trap me je res imel za romarja z Laškega —, mi je pravil, da je mnogo vitezov v klostru, in dobro sem čul ime Kozjak. Ako bo nočoj hodil domov in ne bo šel nikoder drugod, mora priti mimo."

"Ne more drugod, to je edina pot."

"Ako pa ne pride nočoj, Samol, ti jaz ne morem za to, konopna vrv naj počaka do jutri. Rosa ji ne bo škodovala, trdno je spletena."

Rekši, odveže cigan vrvico od pasu ter jo v dve gube zadrgne okrog vrbove veje, ki je molela ciganom ravno nad glavami. "Trdna je, dva viteza drži," reče naposled divjinec.

"Ako prideta dva Kozjaka tod, obesimo oba", pristavi dolgin Samol.

"Povej nam, Samol, kaj in zakaj čakamo tega človeka, ki si ga že večkrat imenoval," vpraša starškilast mož izmed poštene družčine, "šli smo s teboj iz daljine do le — sem, utrudili in zbosili so se nam konji, ti pa nam še nisi povedal, čemu smo prijezdili v to deželo. Kaj ti je storil tisti, za katerega smo vrv pridrgnili, da mu sapo ustavimo in mu izviniemo kosti?"

"Veliko mi je storil, prijatelj," reče dolgin Samol nato, "veliko žalega mi je napravil. Povem vam, da boste vedeli, zakaj smo obrzdali konjem gobce in zakaj smo se usedli nanje in iz daljne Ogrske pridrgnili v kranjsko deželo. Ni še od tačas mnogokrat skopnel sneg, kar sem bil jaz tukaj, v tej dolini, zasadil šatore. Izmed vas ni bil tedaj še nobeden z menoj. Sina sem imel, krepkega mlade-

niča, močnega in pogumnega, kakor med krdelom nobenega ni bilo njegove starosti. On mi je bil vse, z njim in zanj sem brundal po svetu. In kdo je bil, ki mi je zrušil mojo srečo? Tega človeka čakamo danes tukaj; to je gospodar gradu Kozjaka, le-onega kupa, ki ga vidite v megli. Šel je bil moj Mekin tja po konja v hlev; zvit mladič je bil. In pred mojimi očmi ga je graščak pobil na tla. Na rami sem ga odnesel iz grajskega dvora. Zastonj sem upal, da se mu noga zravnava; vsa zdravila so bila zaman, bolečine so se množile, kosti so mu šle iz udov in umrl je. Zdaj veste, tovariši, koga čakamo in da mu ni upati ničesar več pod soncem, kadar pride meni v pest".

"Čuj," pravi zdaj mlajših eden, "to so konji!" In res se je slišalo peketanje konjskih kopit iz večerne megle. Ko bi mignil, polove cigani svoje konje in zdajci sede vsi v sedlu. Ostre, dolge nože v rokah drže obstopijo, skriti za grmovjem, ozko pot.

Trije jezdec pridirjajo po poti. Prvi je bil Peter Kozjak, za njim sta bila dva hlapca, ki sta ga bolj zavoljo navadne časti ko zavoljo varstva spremljala. Kar jih obstopijo ciganje na malih mušicah, svetle nože visoko vihte, in preden se gospod in hlapca predramijo iz straha, so bili že vsi s konj in povezani. Zlasti se je bil prestrašil gospod Peter, da mu je s konca sapo zapiralo.

"Kaj hočete? Pustite me, ljudje, prosim vas lepo, jaz sem Peter s Kozjaka, nikomur nič ne storim. Pustite me, jaz vam dam denarja, vse, vse vam dam, grad, samo mene pustite! Hlapcev imam mnogo, hudo vas bodo kaznovali, ako se me dotaknete."

Tako in enako je blodil Peter v strahu in tretju za svojo kožo, ko mu je migala smrt pred očmi. Sam ni vedel, kaj govori. Ciganje so se smejali in ga suvali brez usmiljenja. "Slabo se izgovarjaš, boter," reče prvi. "Pozdravi vse znance po peklju!" pravi drugi.

"Ta bo neroden za obešanje, grča mu je zrasla na hrbtu," pristavi tretji. "V klado ga denemo, da se mu zravnava," doda četrti.

"Hlapce pustite, tistega pa peljite k ognju, naj me počaka tam, da se zopet spoznava, ako me je že pozabil in zgrešil. Tudi mu smete povedati, kaj pomeni pridrgnjena vrv, da ne bo nanagloma stoil s sveta," je rekel dolgin Samol in gospoda Petra odvedo k ognju in ga poredno z grčo na hrbtu dražijo, dasi mu je bilo smrti v oči gledati.

Že je Peter menil, da je večnosti na pragu, že se mu je vrtelo po glavi, ko je videl nad seboj vislice, že je mislil zopet enkrat na Boga, in glej, prosil je milosti pri Bogu, katerega ni imenoval ne mislil nanj že od mladih kolen, od davnaj. In Bog mu je še prizanesel. Dolgin Samol pristopi, in ko vidi Petru pri ognju v obraz, se začudi ter pravi:

"Kaj, to ni pravi človek. Tega ne iščem, pustite ga!" Petru pa se je odvalil kamen od srca in bil je precej tisti ko prej. "Kdo si ti," ga vpraša cigan. "Zakaj si rekel, da si Kozjak; in jaz vem, da je Kozjak večji, bolj zastaven človek. Taka šleva ne bi bila mojega sina na prvi mah pobila na tla. Ha, zakaj si rekel, da si Kozjak?"

"A, vi ste se zmotili, ljubi moj prijatelj, vi iščete mojega brata. Ta je na vojni, pred Celjem, jaz sem le njegov brat, ni mi nič do mojega brata in njegovih reči; zato vas prosim, pustite mene in moje hlapce, jaz z bratom nimam nič," blebeče v naglici Peter.

To vse pa ciganom ni bili nič kaj povšeči. Tako daljo so bili nalašč sem prišli in zdaj bi bili morali brez uspeha nazaj, zastonj, brez končanega namerana.

"Gospod se mora odkupiti, ako hoče, da ne bo visel," so menili nekateri ciganje in drugi so to misel potrčili. Petru se je bilo sicer zopet malo ogrelo okrog srca, ko so ga opominjali na vrbovo vejo in pridrgnjeno vrvico, pogodili so se pa naposled za sto zlatov odkupnine, katero je Peter obljubil dati ciganom zase in za hlapca. Dolgin poveljnik sam zasede konja in odjezdi s Petrom po denar. Hlapca pa sta morala za poroka ostati pri ognju. Toda zapovedal je bil Samol tovarišem, naj ne ravnajo grco s hlapcema, le ako bi njega nazaj ne bilo. "Ako me jutri ne bo, ko zagledate prve sončne žarke, vedite, da sem zaprt pri tem gospodu, česar se bo pa varoval, bi menil; potem že veste, kaj," reče ciganom dolgin, odšedši s Petrom proti gradu.

(Dalje)

SLOVENSKI MATERI ZA NJEN DAN

H. Stanojkovič

SONČNI JESENSKI DNEVI NAŠE NOVE DOMOVINE Avstralije so izmed sebe izbrali enega, ki mu je ime: Materinski dan. Izložbe prodajalen ponujajo darila za vsako mater, cvetličarne so polne krizantem, vrtovi nudijo veliko izbiro cvetja, radio in televizija se kosata z voščili materam. Tudi slovenske matere so med tistimi, ki jim velja ta praznik. Velja tistim, ki so tu med nami, velja onim, ki so onstran morja, pa jim misli hitijo preko valov v to deželo za sinovi in hčera. . .

Mesec maj v Avstraliji ne vzbuja istega občutja kot ga je zbuja doma. Doma je pomenil pomlad z vsemi barvnimi odtenki, tu pomeni jesen, vendar še polno sonca in cvetja. Je kar prav, da tudi tu praznujemo Materinski dan ta mesec.

Saj je mesec maj v obeh domovinah enako posvečen tudi nebeški Materi, Kraljici majnika. Prav kot nekaj doma, nas tu opominja, naj ne pozabimo zapeti šmarnično pesem, odmoliti lavretanske litanije in se priporočiti nebeški Materi z znanimi vrsticami:

"Češčena si Marija je angelski glas,
bo zadnja ura bila, Marija prid' po nas!"

Tako pod plaščem skupne Matere povezuje mesec maj tudi naše zemeljske matere po vseh kontinentih z onimi, ki so ostale v domovini. Vsem naj velja naš pristrčni pozdrav. Vsem želimo, da bi ne bil le en dan v letu njim posvečen, ampak vsak v

vsem letu. Posebno želimo, da bi tiste matere, ki so sinovi in hčere odšle od njih v tuji svet, ne ostale pozabljene. Naj so revne, naj so bogate, naj so učene ali preproste — sinovi in hčere, ne pozabite jih! Vsaj pišite jim pogosto, saj si lahko mislite, kako rade bi vas spet enkrat pritiskale na svoje srce, ki vas nikoli ne bo pozabilo. Če drugače pozabljate nanje, vsaj njihov praznik, Materinski dan, naj vas opomni, kaj je vaša sveta dolžnost. Ali morete biti tako trdega srca, da bi vaša mati zaman čakala na vaš glas ali morda morala okoli drugih popraševati, kje ste in kako se imate? Zal, le pre-ogosto nam pride na uho, da se marsikateri slovenski materi tako godi.

Veliko lepega so naši slavni možje izklesali v spomin slovenski materi. Izklesali iz besednega zaklada — Cankar, Meško in cela vrsta drugih. Izklesali iz kamna ali gline — Gorše, Dolinar in drugi. Vse to je častno za slovensko mater in v ponos našemu maloštevilnemu narodu. Tvoji in moji materi pa v resnici dela čast in veselje le tista živa slika, ki jo nosiva o njej s seboj v svojem srcu po vseh potih življenja, pa naj bo devet morji in deset gorovj med krajema, kjer živiva midva in kjer živi ona — edina, najina mati! Prav isto velja, če že krije tvojo mater hladna zemlja — saj se ujemava v veri, da je ločitev le začasna in bo iz slike spet vsa živa nekoč stala pred tvojimi očmi — tvoja mati!

F.S. FINŽGAR

NI BIL PRAV POUČEN?

V SVOJI ZADNJI KNJIGI "Leta mojega potovanja" je rajni pisatelj Finžgar zelo veliko lepega napisal. Knjiga je priporočljiva vsem brez razlike stanu, starosti in mišljenja. Tu pa tam je pa dobri mož povil svoje misli v tako neokretne stavke, da se človek nehote sprašuje: Ali res ni znal ali ni smel drugače povedati? Verjetno velja drugo: ni smel — ali bi pa knjiga ne mogla iti v tisk . . .

Nerodna reč pri tem je, da Finžgar napravlja vtis, kakor da vse odobrava, kar se danes godi v naši rojstni domovini. Ker tudi sicer propaganda komunistov mnoge naše ljudi zavaja na napačno pot, je vsega obžalovanja vredno, da vsaj na videz tudi Finžgarjevo pisanje komunistično propagando podpira. Vzemimo zelo otipljiv zgled!

Na strani 51 v Finžgarjevi knjigi "Leta mojega potovanja" beremo:

"Kot duhovnik naj omenim še nekaj. Naša država (Jugoslavija) je sedaj ločena od Cerkve, kakor so skoraj vse druge države v Evropi in tudi drugod premnoge. (Podčrtal člankar.) S to ločitvijo pa je narasla dolžnost vseh vernih staršev, da svoje otroke z veliko ljubeznijo in skrbjo sami tudi versko vzgajajo. Moj ded, nepismen, me je pri peči versko učil in vzgajal. Nobena šola ni dala tako tople in globoke vernosti mojemu srcu in duši kakor ta dedova. Sedaj je čas, da ga posnemate krščanski starši!"

Kakor je zaključek lep in opomin staršem silno na mestu, tako so Finžgarjeve besede, ki sem jih zgoraj podčrtal, močno zapeljive in vseskozi diše po komunistični propagandi. Tudi komunisti trdijo, da je pač v Jugoslaviji zdaj ločena država od Cerkve — tako kot drugod po svetu. Kažejo zelo radi zlasti na Združene države Amerike, če pa imajo pred seboj človeka, ki se je izselil v Avstralijo, jim tudi avstralska "ločitev" pride zelo prav. Nanjo se sklicujejo, pa zelo po krivici.

V resnici je pa jugoslovanska ločitev Cerkve od države zelo zelo različna od ločitve "drugod po svetu" — recimo v Ameriki ali Avstraliji. Poglejmo!

Ločitev od Cerkve

Prav za prav niti ni res, da je Cerkev v Avstraliji "ločena" od države. Ločiti se more le tisto,

kar je bilo poprej združeno. Cerkev in država v Avstraliji (ali Ameriki) nista bili nikdar združeni. Razvijali in razvili sta se vsaka po svoje, nekako v istem času in na istem ozemlju. To velja precej enako o katoliški Cerkvi, o anklkanski in o raznih protestantskih, ki jih je precejšnja vrsta. S tem ni rečeno, da država in razne cerkve niso druga za drugo niti vedele, da se niso med seboj prav nič podpisale ali da niso kdaj pa kdaj med seboj trčile. Vsega tega je bilo v teku časa kar dosti. Niso se pa nikoli združile kot v starih državah Evrope. Vzrok ni bil medsebojno nasprotno, ampak prav obratno. Državne oblasti niso marale združitve zato, da bi se cerkve in z njimi vera v Boga in njegove resnice svobodno in po svoji lastni volji razvijale. In cerkve so bile in so s tem postopkom kar lepo zadovoljne, zakaj pa ne? Svobodo vsakdo ljubi, cerkve še prav posebno.

V Evropi se je medsebojnost med državo in Cerkvijo — ali cerkvami — drugače razvijala. Nekdaj je bila vsa Evropa katoliška, z njo tudi države. Prišlo je do tesnih združitvev med Cerkvijo in državami. Polagoma se je Evropa deloma odtrgala od katolištva, nastali sta pravoslavna Cerkev in razne protestantske, združitvev z državo je pa ostala — in ne samo to! Nove "cerkve" so se še vse bolj povezale z državo. Vemo, da je bil car vrhovni poglavar pravoslavne Cerkve, vemo, da je angleška kraljeva krona še danes vrh anglikanske cerkve.

Tesna povezanost med državami in cerkvami je postala ovira svobodi. Začelo se je gibanje za ločitev. Res je, da cerkve niso silile k ločitvi, silile so države, oziroma razni ideologi državnih uredb. Vedno in povsod je pa bilo za tem gibanjem vse kaj drugega kot želja, da bi se cerkvam in veram nudila večja svoboda. Zahtevo po ločitvi je vodilo omalovaževanje Cerkve, sovraštvo do vere, tajitev Boga in duše!

Natanko ista misel je uvedla ločitev Cerkve in države v Jugoslaviji. To je prav gotovo vedel tudi rajni Finžgar, toda povedati — ni smel!

Ločitev od Cerkve — ločitev od Boga.

Da ne bo članek predlog, vzemimo samo Avstralijo. Res nikoli ni prišlo do združitve med Cerkvijo — ali cerkvami — in državo, nikakor pa Avstralija ni ločena od Boga. Uradna Avstralija prav gotovo ne, posamezni njeni zastopniki pa vsak po svoje. (Isto glede Amerike in še drugih držav.) V državnih ustavah, ki izjavljajo, da naj ostanejo cerkve ločene od države in se svobodno razvijajo po svojih lastnih postavah, je pa Bog in vera vanj vendar temelj vsega. Kako bi drugače mogel biti veliki petek tu državni praznik, kako bi mogla biti božič in velika noč z dodatnimi dnevi

pred praznikom in po njem tako vsesplošno priznana kot sta? Pa to je le površen znak, da v Avstraliji država in Bog nista ločena. Je vse polno drugih še bolj krepkih dokazov, ki vsi zanje vemo. Tako in zato je res mogoče, da je Cerkev v Avstraliji svobodna in je država nikjer ne ovira pri njenem delovanju.

V Jugoslaviji — še prav posebej, žal, v naši ljubi Sloveniji — je do ločitve med državo in Cerkvijo prišlo zato, ker se je država hotela ločiti od Boga in vere vanj. To je nad vse otipljivo v vsem početju države, prav na vseh področjih njenega delovanja. Ni treba podrobneje naštevati. Celo tako daleč gre ta državna podjetnost, da lahko rečemo: Tam je ločitev med državo in Bogom dokončna — tako dokončna, da je BOG postal samo "bog"! — ni pa dokončno ločena Cerkev od države. Ločitev

je samo tolikšna, da se mora Cerkev stiskati med štiri stene svojih božjih hramov, njeni predstavniki, škofje, duhovniki in tako dalje, so pa po volji države izven štirih cerkvenih sten na vse strani od države odvisni in so jim roke vezane, jezik vezan, vsak korak nadzorovan.

Torej — ogromna razlika!

Ta ogromna razlika je v tem, da je v Avstraliji država tesno povezana z Bogom, zato so cerkve res svobodne, v Jugoslaviji je pa država ločena od Boga — zato Cerkev ni ločena od države, ampak vseskozi njej podložna!

Mislite, da Finžgar tega ni vedel? Povedati ni smel, ker je živel in pisal tam. Mi živimo in pišemo tu, zato nas nihče ne nadzira in lahko povemo ter zapišemo.

IVAN ŠEPETAVC ST. ŽRTEV ROPARSKEGA NAPADA

Tumbi Umbi, 20.4.64

Dragi p. urednik: —

Kot veste, sem že nekaj časa živel v Lawsonu blizu Katoombe, zdaj sem pa spet pri sinu Ivici v Tumbi Umbi in od tu pišem.

Dne 2. aprila sem šel po opravkih iz Lawsona v Katoombo in sem se zamudil do mraka. Pri prijateljih sem čakal na avtobus. Ko je prišel moj čas, sem vzel ročni kovček, voščil lahko noč in stopil čez hišni prag. V poltemi zagledam tam velik osebni avto, nisem se dosti zmenil zanj. Še en korak naprej, pa dobim po glavi hud udarec. Padel sem, vendar še imel zavest, da sem zaprosil: Ne jemljite mi življenja! Nato sem začutil, da me dvigajo in polagajo v avto, potem sem izgubil zavest.

Kakor trdi policija, so me zapeljali 5 milj izven Katoombe in me vrgli kraj ceste v bush. Tam sem prišel k zavesti. Klicati nisem mogel, ker so bila usta polna strnjene krvi. Tudi vstati nisem mogel. Videl sem mimo drveče avtomobile, mahal sem z robcem, pa me nihče ni opazil. Zopet sem padel v nezavest.

Ob pol njih ponoči sem se spet zavedel v policijski stanici v Katoombi, ko so me pošteno pokropili z vodo. Zvedel sem, da sta me našla dva fanta turista in odpeljala na policijo. Tedaj sem opazil, da je šel z roparji denar, vsi dokumenti in čekovna knjižica od moje penzije. Toda hvala Bogu, da sem vsaj pri življenju ostal!

Zdravnik je povedal, da so me udarili najbolj verjetno s steklenico od piva, zavito v krpo. Samo

nekaj centimetrov bolj na levo naj bi me bil udarec zadel, pa bi bil mrtev. Tako imam pa le zlomljen nos in levo oko sem imel pokrito s kravavo bulo. Nos bo ostal kriv, bula je pa že izginila in oko je čisto. Sedaj sem že dosti dober, le glavobol imam in če kaj časa stojim, se me loti vrtoglavica. Po nasvetu zdravnika in drugih ostanem sedaj pri sinu v Tumbi Umbi, ker je Lawson turistični kraj in je tam dosti klatežev. Dokumentov in denarja še nisem dobil, ne vemo, kdo so bili roparji. Žal mi je za Lawson, ker sem imel tam cerkev čisto blizu, tu je pa ni. Priporočam se v molitev. Vdani Ivan Šepetavc.

PRIPOMBA URED: Blagemu rojaku, ki ga mnogi osebno poznate, ostali pa po sodelovanju v MISLIH in Ave Mariji, prav iskreno sožalje in prisrčne želje, da bi čimprej do dobrega okrevale.

MOJI MAMI

Po desetih letih, draga moja mama, s podeseterjeno ljubeznijo mislim nate.

Da, deset let je poteklo od tedaj, ko sem še klečala pred teboj in poljubljala tvojo roko, ki je kropila name svoj blagoslov.

Danes klečim pred tvojo sliko in ti skozi hladno steklo pritiskam na lice svoj solzni poljub.

Tvoja ljubeča te hčerka
H. Stanojkovič

DVA RAZGLEDNA STOLPA

KDOR PRVIKRAT VZAME V ROKE celotno izdajo sv. pisma in začne v njem listati ter slediti poglavjem, se bo začudil in morda zmedel. Kakor da je zašel v labirint. To vendar ni knjiga enostavnega kova, ampak zmes spisov raznih vrst! Sem in tja se prepletajo pripovedni, pravni, poučni, pesniški, pisemski in ne vem kakšni teksti. Nekateri med njimi so literarne mojstrovine, nekateri pa zelo povprečni ali kar dolgočasni.

Treba se je razgledati. Če imamo pri roki zanesljiv uvod, bomo kmalu odkrili veličastno misel, ki vso to različnost oblik in vsebine povezuje v skladno enoto. Vse se razjasni, ko spoznamo in se zavemo, da je sv. pismo zgodovina ljudstva, o katerem je bilo že v Mojzesovem času povedano, da "biva posebej in se ne prišteva med narode" (4 Mojz 23, 9). Njegova usoda je bila, da služi posebnim božjim načrtom.

Ime svetega pisma

Prva in najvažnejša razdelitev svetopisemskega besedila sta dva po obsegu zelo neenaka dela. Prvi, večji del, se imenuje stari testament ali stara zaveza, drugi, po obsegu manjši del pa novi testament ali nova zaveza. V novem slovanskem prevodu obsega prvi del tri, drugi le eno knjigo.

Imeni "testament" in "zaveza" nas opozarjata na temeljno značilnost in svojstvo sv. pisma, ki je lastna samo tej knjigi na svetu in nobeni drugi. Dva kažipota sta, ki nas vodita v osrčje svetopisemskih misli. Kaj nam pravita?

"Testament" ali "zaveza"?

Testament in zaveza pomenita stvarno isto. Podlaga obeh je hebrejska beseda **berit**. Ta pomeni soglasje, dogovor, pogodbo, zavezo. Prihaja od glagola **bara**, rezati, jesti, izbrati. Važne pogodbe ali zaveze so se v bibličnih časih sklepale z daritvenim obredom, združenim z obedom. Daritvena žival se je razpolovila, razrezala (prim. 1 Mojz 15, 10). Pogodbeniki so "jedli in pili" (2 Mojz 24, 11).

Grki so berit prevedli z besedo **diathēke**, kar v sv. pismu pomeni včasih oporoko ali testament (Heb 9, 16), redko pa akt pravne ureditve, v našem primeru s posebnim daritvenim obredom sklenjeno zavezo med Bogom in Izraelom. S to zavezo je Bog sprejel izraelsko ljudstvo za svojo "poseb-

no lastnino" (2 Mojz 19, 5) in ga obvezal, da bo njegova priča in glasnik njegove volje, njegovega odrešitvenega načrta.

Latinci so grško besedo diatheke prevedli s "testamentum", kar na splošno pomeni uradno listino, in zato dokument oporoke ali pogodbe.

Sinaj in Golgota

Svetopisemski imeni testament in zaveza nam odpirata pogled na dve gori: na goro Sinaj, kjer je bila sklenjena zaveza med Bogom in Izraelom, in na goro Golgote, kjer je bila sklenjena zaveza med Bogom in odrešenim človeštvom. Srednik prve zaveze je bil Mojzes, srednik druge pa Jezus Kristus.

Že v četrti knjigi kraljev (23; 2, 21) se omenja "knjiga zaveze", kjer beremo: "Potem je kralj šel v hišo Gospodovo in z njim vsi Judovi možje in vsi jeruzalemski prebivalci, duhovniki in preroki . . . In bral je pred njimi vse besede knjige zaveze." To je bila knjiga postave. V tem smislu imenuje sv. Pavel (2 Kor 3, 14) "stara zaveza" vse postavne določbe, ki so urejale zavezne odnose med Bogom in Izraelom pred Kristusom.

Prvi kristjani pa so v 2. stoletju po Kristusu začeli imenovati "novo zavezo" spise apostolov in njihovih učencev, ki govore o Kristusu, učlovečenem Bogu. Ta je pri zadnji večerji imenoval svojo daritev na križu "novo zavezo", ko je dejal: "Ta kelih je nova zaveza v moji krvi, ki se za vas prelija" (Lk 22, 20).

S tem je Jezus Kristus segel v roko Mojzesu, sredniku stare zaveze, ko je ta s krvjo daritvene živali pokropil ljudstvo in rekel: "Glejte, to je kri zavze, ki jo je Gospod sklenil z vami po vseh teh besedah" (2 Mojz 24, 8). Na to je Jezus opozoril že v začetku svojega javnega delovanja, v pridigi na gori, rekoč: "Ne mislite, da sem prišel razvezovat postavo ali preroke; ne razvezovat, marveč dopolnit sem jih prišel!" (Mt 5, 17).

Dva razglednika

Zategadelj sta Sinaj in Golgota dve gori, dva razglednika, od koder se odpira pogled in razgled čez vso zgodovino božjega razodetja v stari in novi zavezi. Sinajska zaveza nam daje ključ za razumevanje sv. pisma stare zaveze, golgotski križ, na katerem je umrl Kristus, pa ključ za razumevanje sv. pisma nove zaveze.

Oboje skupaj nas vodi k spoznanju, da se vsi deli, vsa poglavja, vse literarne oblike sv. pisma, ki so po črki sodeč tako "disparatne" ali različne, smiselno-stvarno podreajo določenemu načrtu.

To je božji načrt odrešenja.

Dr. J. Aleksič

Misli, May, 1964

SLOMŠKA NA OLTAR

P. Odilo, namestni postulator

PISE MI GLAVNI POSTULATOR za Slomško-vo oltarno čast, dr. Franc Šegula, ki živi in dela v Rimu:

“Zelo sem se razveselil vašega pisma. Bog vam povrni, posebno še za lepi dar 65 dolarjev, ki ste jih zbrali za stroške Slomškove zadeve. Vse sem v redu prejel in bom objavil ta lepi dar izseljencev v Avstraliji v tretji številki ‘Slomškovega lista’.”

“Slomškov list”, ki ga v gornjem izčrpk iz pisma omenja glavi postulator, izhaja od časa do časa v Rimu. Izhaja z namenom, da poroča o napredku Slomškove zadeve in vzdržuje zanimanje zanjo med vernimi Slovenci. Nikoli namreč ne smemo pozabiti, kako je s to rečjo. Je pa takole: Ne Bog ne Cerkev ne postavljata na oltar novih svetnikov, če se verniki sami za to resno ne zavzamejo. Zato Slomškov list objavlja zahvale za uslišane prošnje, ki jih verni ljudje pripisujejo Slomškovega posredovanju. S tem navdušuje še druge, naj bi se zatekali k njemu v svojih dušnih in telesnih potrebah. Zgodi se, da kdo v težki bolezni ozdravi “zoper vse pričakovanje.” Verjame da ni bilo po naravni poti. Ako dogodek objavi, je to v spodbudo drugim in še marsikdo kaj takega doživi. Okoliščine so morda take, da vse kaže na uslišanje po posredovanju božjega služabnika. Taki primeri se dajo v preiskavo cerkveni oblasti in se morda izkaže, da je bil zares čudež. Lahko rečemo, da vsak tak dogodek skrajša svetniškemu kandidatu pot na oltar.

Druga zadeva so stroški v zvezi z vsem postopkom. Mislím, da ni treba spet in spet dokazovati, da brez stroškov ne gre. Pobuda za nadaljnje darove je dana s tem, da Slomškov list objavlja, kar se je že nabralo. Doslej so se posebno izkazali v Argentini in severni Ameriki. Želeti je, da bi mi v Avstraliji ne zaostajali za rojaki drugod po svetu.

Seveda pa je treba s Slomškovo zadevo seznaniti tudi neslovenske vernike po katoliškem svetu. Lep korak v tej smeri je napravil vatikanski radio, ki vsako zadnjo soboto v mesecu zvečer ob pol sedmih govori o Slomšku in našem prizadevanju za njegovo oltarno čast. Začeli so s temi oddajami že v mesecu januarju letos.

Tako je torej treba med tem, ko posebna komisija v Rimu študira Slomškove spise in njegovo življenjsko delo, da vsi sodelujemo, četudi le “od daleč.” Z zanimanjem, z molitvijo za uspeh, s pro-

šnjami za Slomškovo posredovanje in končno z nabiranjem darov. Ne vemo, kako dolga je še Slomškova pot do oltarja, vemo pa, da mu jo lahko skrajšamo z živahnim sodelovanjem v razloženem smislu.

H koncu mi je poročati, da sem prejel iz Sydneya dve pošiljki darov. Družina Lipec je darovala en funt, p. Bernard mi je poslal ček za 100 funtov od neimenovanega darovalca. In še: ga Drčar 1 funt, Karl Dolenc 10 šil., Ivanka Torbica 1 funt.

Prisrčna hvala vsem!

MOLITVENA ZVEZA SLOVENCEV

(Za mesec maj.)

Dobro se zavedamo, da je za edinstvo med ločenimi kristjani težka zadeva, vendar upanja ne smemo izgubiti. In čimprej bo zasijal srečni čas združitve, tem prej bo tudi na nas Slovence vstalo novo porašstvo lepših dni. Velika slovanska Rusija ne bo več ječa narodov in strah sveta, ampak znanilka miru in ljubezni. Ta misel naj nas navduši za gorečo molitev po papeževem namenu ta mesec — za zedinjenje z ločenimi kristjani!

mož in žena

OBRAMBA MIRU IN EDINOSTI

V ZAKONU.

"Družina" v Ljubljani

Nad 2500 odgovorov

Intimni prijatelj družine

DE SMEDT, ŠKOF V BRUGGEU NA HOLLANDSKEM, je ustanovil "Akcijo v obrambo miru in edinosti v družini". V ta namen se je obrnil na posameznike kakor tudi na skupine, naj mu izrazijo svoje misli o tem perečem vprašanju. Prejel je nad 2500 odgovorov. Iz njih je povzel misli ter sestavil pastirsko pismo o sodobnem družinskem življenju. Nikdar še ni bilo tolikšnega sodelovanja vernikov s svojim škofom, pravi škof. Najvažnejše pa je to, da so prišle te izjave iz družinskih krogov.

Spričo velike porasti lahkomišelnosti, nezvestobe, ločitev in razdvojenosti zakoncev po vsem svetu je prav, da podamo glavne misli iz tega zanimivega pastirskega pisma.

Zakonska ljubezen

Večina zakoncev kaže naravnost na potrebo, v zakonsko ljubezen vtisniti boljše in globljo miselnost, kakor nam jo slikajo filmi, televizija in literatura. Sam nagon ne more ohraniti zakonske skupnosti. Zakonci, ki iščejo samo to, kar zadovoljuje njihovo počutno poželenje, se kmalu znajdejo v značilni praznini, ki je tragika premnogih modernih zakonov.

Ljubezen ni nikaka brezobzirna gospodarica, ki drugega izrablja s praznimi besedami. Ljubezen je marveč zvesta in skromna služabnica, ki povsod iznajdljivo osrečuje in drugemu pomaga, da more vzrasti v plemenitega človeka in v versko globoko osebnost.

K tem lepim besedam navaja škof več zgledov iz pisem zakoncev.

Neka tovarniška delavka, ki je bila brez vsake verske vzgoje, opisuje, kako jo je mladi mož nepričljeno uvedel v versko življenje. "Komaj morem razumeti božjo dobroto, ki mi je dodelila mladeniča, s katerim sem se spoznala in poročila. V svojem možu gledam vidni dokaz božje ljubezni do mene."

Trgovski zastopnik, oče petih otrok, je po sedemnajstih letih zakonskega življenja izjavil: "Ako primerjam svojo ljubezen do žene z ono iz prvih let zakonske skupnosti, moram reči, da je sedaj mnogo lepša, zvestejša in globlja. Do te ljubezni sem prišel po trpljenju in mnogih žrtvah. Najina sreča je sedaj svetlejša kot prej."

Edinost in neločljivost sta bistvena znaka zakona. To je nesprenmenljivi nauk Cerkve. Na tem sloni resničnost družine. Če se pa poročenci zedinijo za zakon brez trdne volje, ostati vedno skupaj v ljubezni, kaj storijo tedaj drugega, kot da si lažejo? Lažejo z dušo in telesom.

Filmi in romani rišejo zakonsko vez kot verigo, ki ovira razvoj enega ali drugega zakonca. Nič kolikokrat se predstavlja skupno življenje moža in žene kot mučen pekel, kjer živijo nekdanji zaljubljeni v strašni odtujenosti.

In zopet navaja škof izjavo moža — profesorja: "Kaj naj pomeni zakon, v katerem je ljubezen obeh ugasnila? Zakon je najboljša šola ljubezni. Zakon je zato, da se ljubezen obnavlja in pogloblja." Zakramentalna milost, dostavlja škof, pa to ljubezen še utrjuje, zakaj Kristus je intimni prijatelj družine. Njegova milost pogloblja in krepi neločljivo edinost obeh zakoncev. Kristusova milost oba zakonca združuje ter dela dopadljivejša in ljubeznivejša. Pod njenim vplivom bosta vedno manj odmikala oči drug od drugega. Zakon je sklenjen s Kristusom v troje, prične se pa pravzaprav pri Tretjem, ki najmočneje ljubi.

Število otrok v zakonu

Nedvomno je to vprašanje, ki zaročence in poročence najbolj zanima. K temu se vsiljuje še javno mnenje, ki postavlja otroka na enako raven kot avto, televizijo in pralni aparat. Zares, težko je mladim ljudem postaviti nasproti mikom udobnega življenja zdrav pojem zakona. Zato hoče škof de Smedt v tem pogledu svojim vernikom pomagati, ko piše: "Mladi poročenci, dovolite mi tale nasvet: Ne čakajte z otrokom, dokler stanovanje ni plačano ali udobno opremljeno! Za vse to je še čas. Mož in žena morata z božjo pomočjo v svoji ljubezni v otrokovi osebi skupaj vzrasti. Vaše mlade družine potrebujejo oporo, in ta je otrok."

Izkazujte si medsebojno ljubezen

Mnogi zakonci so pisali svojemu nadpastirju, da je njihovo zakonsko življenje pusto in brez vsake tople ljubeznivosti, kar seveda vodi v odtujenost in nesrečo.

Škof jim svetuje: "Zakonci morajo upoštevati skrivnost človeške osebnosti. Vsak izmed vas je skrivnost zase. Vendar pa morate svoje misli, želje in čustva izražati z zunanji znaki ljubezni, z dobrohotno besedo, z ljubeznivim nasmehom, s poljubom. Kar valovi v srcu, prikažite in izrazite tudi na zunaj. Če trpijo vaše družine zaradi mrzlot med zakoncema, skušajte se med seboj mirno porazgovoriti o vsem, kar vam je na srcu: o veselju in bolečinah, o vsakdanjih skrbih in dnevnem delu. Ljubezen, če je iskrena, se zanima za vse".

Ko škof spominja zagrenjene zakonce na čas

njihove prve ljubezni, jim svetuje: "Podajta si roke in pojdita skupaj na sprehod, kot v dnevih prve zaljubljenosti. Bodita si zopet ljubezniva, ustrežljiva in dobrohotna. Vedno morata znova začeti."

Nato poroča o nekem zdravniku, ki je pisal škofu besede: "Štiriindvajset let sva že poročena, pa se vsako leto znova začneva ljubiti. Oba morava dokazati, da je najina ljubezen v teh 24 letih še pristrčnejša in plemenitejša kot prvi dan. Prepričana sva, da je ta najina vidna ljubezen najlepša življenjska šola za najine doraščajoče otroke."

PREKMURCI V AMERIKI IN NJIHOV "ČEBER"

TAKOLE PIŠE PREMURSKA ROJAKINJA **Gizela Hozjan** o chikaških Prekmurcih v Amerikanskem Slovincu nekako o pustu letos:

Ta mesec so zopet naši mladi gospodarji pokazali navdušenje za stare navade. Spomnili so se na "čeber" in dobrote, ki so v domovini iz tega prihajale. Zaželeli so in napravili so kolone in to sčista po starokrajsem načinu. Bujta repa, friško meso, hajdinske, krvave in prosene krvajice, reteši in kiflini, pa šče slašice in dobro domače vino. Jum — jum! Vse to je pred kratkim prišlo na mizo pri Petkovij, Glavačovij, Sobočanovij, pri Mariji Reberčovoj, pri škarafarovij in Volfovij. Gotovo še pri drugih, za katere, žal, ne vemo. Vsi omenjeni so pa te "kolone" obhajali v veseloj družbi svojij prijateljev. Ostalo je šče vsem dosta mesa in klobas za "čeber", kar bo služilo tudi za "žagen". To nam je vsem starejšim v ponos, ko gledamo, da so naši

mladi ali novi Amerikanci res tako skrbni ljudje in se nobenega dela ne zbojijo. Daj Bog, da bomo o tej starij navadaš še dolgo poročali.

Društvo sv. Ane je udarilo na boben, da bo dne 19. aprila priredilo družabno veselico za svoje članstvo in prijatelje. Srvirali bodo okusno večerjo in raznovrstne pijače. Vse bo prežeto z lepo muziko in slovensko pesmijo in bo v Vučkovi dvorani. Društvo se počuti in močno zaveda, da "Čič ne da nič". Odbor društva želi, da se njihovo članstvo med sebojno pozna in družji, zakaj:

Domači prijatli so milga srca,
ljubezen, zvestoba le biva doma!

PRIPIS UREDNIŠTVA: Ali Prekmurci v Avstraliji poznate "čeber"? Mi drugi in družji ga ne poznamo, kaj bo bi ga nam o prihodnjem pustu pokazali? Pridemo vsi — zelo lačni!

Pismo iz Argentine

Dragi p. urednik: —

Ko sem že pri tem, da vam pišem v zadevi . . . , naj se vam nekoliko približe predstavim. Doma sem iz Rake pri Krškem in sem prišel v Argentino iz Avstrije, kakor večina drugih beguncev tista leta. Dobivam vaše MISLI, ki mi jih posreduje g. Smeresu od "Družabne pravde". Dobivam tudi Našo luč, ameriško Ave Marijo, kanadsko Božjo besedo in še druge slovenske publikacije. Ne vem pa, zakaj mi ravno vaše MISLI tako ugajajo. Tako so mi domače, nič nejasnega, nič olupšavanj, vse tako prep-

rosto, da bi človek bral in bral. Bog naj ohrani vašo revijo in njene sotrudnike mnogo let!

Gotovo tudi vi berete naše tukajšnje liste in morda imate v spominu otok "Hiawatha", kamor napravlja Družabna pravda izlete. Veliko Slovencev pride z njo na izlete. V zvezi s temi izleti najdete moje ime, ker sem tu že deset let s svojo družino in stalno na tem otoku. Gospodarji so Angleži, dobri ljudje in se lepo razumemo. Dvakrat na leto imamo tu tudi sv. mašo za Slovence, seveda kar na prostem. Otok ima 45,000 kvadratnih metrov površine.

Mnogo srčnih pozdravov iz Argentine vam in MISLIM. — *Lojze Pirc.*

KAJ SE VAM ZDI O KRISTUSU?

ČIGAV SIN JE?

(Mat. 22,42)

Vernim katoličanom je odgovor lahak. Vendar se je bati, da Kristusa premalo poznamo in malo vemo o njem. Pozabili smo. Prav bo, če ponovimo vsak mesec nekaj, kar so evangelisti o njem napisali. Poznanje Kristusovega življenja in delovanja bo poglobilo našo vero vanj.

Besedilo evangelijev imamo tu spodaj na levi strani, na desni pa pojasnila k besedilu, da nam bo lažje razumljivo. Priložena je zemljepisna karta Palestine, da lahko sledimo, kje se dogodki evangelijev vršijo.

Če pravimo, da smo Kristusovi, moramo Kristusa kar najbolje poznati!

"JAZ SEM KRUH ŽIVLJENJA

Judje so se tedaj prepirali med seboj in govorili: "Kaki nam more ta dati svoje meso jesti?"

Jezus jim je rekel: "Resnično, resnično povem vam: Ako ne boste jedli mesa Sinu človekovega in pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi. Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan. Zakaj moje meso je resnična jed in moja kri resnična pijača. Kdor je moje meso in pije mojo kri, ostane v meni in jaz v njem. Kakor je mene poslal živi. Oče in jaz živim po Očetu, tako bo tudi tisti, ki mene uživa, živel po meni. To je kruh, ki je prišel iz nebes. Ne kakor so vaši očetje jedli mano in so umrli — kdor je ta kruh, bo živel vekomaj."

MNOGI UČENCI GREDO PROČ.

To je povedal Jezus, ko je učil v shodnici v Kafarnaumu. Mnogi izmed njegovih učencev, ki so to slišali, so rekli: Trda je ta beseda, kdo jo mo-

NAPOVED SVETEGA OBHAJILA

Judje so si bodoče mesijansko kraljestvo radi predstavljali kot veliko pojedino, kjer bo za vse dosti jedi in pijače. Da bi pa uživali meso kakega človeka in pili njegovo kri — kaj takega jim ni moglo priti na misel. Zato jim Jezusova napoved ni šla v glavo. Če bi bil Jezus rekel, da bo kruh iz nebes, ki ga bo dal ljudem, nekako tak, kot je bila mana v puščavi, bi jim bilo še nekako razumljivo. Jezus pa izrecno poudarja, da to ne bo mana, ampak zares njegovo meso in kri. Bo sicer v obliki kruha, toda resnično telo Jezusovo. Kri bo v obliki vina, pa bo vino samo na videz, v resnici živa Jezusova kri. In oboje nikakor ne bo hrana za telesno življenje, ampak za življenje duše, ki bo združena z Jezusom in po njem z Očetom, živela po telesni smrti blaženo življenje v nebesih.

NISO SI VZELI K SRCU

Videti je, da so se množice, ki so poslušale Jezusovo napoved, že precej razšle, ostali so v shod-

re poslušati? — Ker je pa Jezus vedel, da njegovi učenci nad tem godrnjajo, jim je rekel: "To vam je v spotiko? Če boste pa videli Sina človekovega iti gor, kjer je bil poprej? Duh je, ki oživilja, meso ne koristi nič. Besede, ki sem vam jih govoril, so duh in življenje. So pa nekateri med vami, ki ne verujejo."

Jezus je namreč vedel od začetka, kateri so, ki ne verujejo, in kdo ga bo izdal. In je dejal: "Zaradi tega sem vam rekel, da ne more nihče priti k meni, ako mu ni dano od mojega Očeta." — Odslej je mnogo njegovih učencev odstopilo in niso več hodili z njim, Jezus je torej rekel dvanajsterim: "Ali hočete oditi tudi vi?" — Odgovoril mu je Simon Peter: "Gospod, h komu pojdemo? Besede večnega življenja imaš in mi verujemo in vemo, da si ti Kristus, Sin božji." — Jezus jim je odgovoril: "Ali vas nisem izbral dvanajst? In vendar je eden izmed vas hudič." Mislil je Juda, sina Simona Iškariota; ta je bil namreč tisti, ki ga je potlej izdal, eden izmed dvanajsterih.

JEZUS OZDRAVI 38 LET BOLNEGA

Potem je bil judovski praznik in Jezus se je napotil v Jeruzalem. Je pa v Jeruzalemu pri Ovcjih vratih kopališče, ki se po hebrejsko imenuje Betesda in ima pet stebrenikov. V teh je ležala velika množica bolnikov: slepih, hromih, sušičnih, ki so pričakovali plivkanja vode. Bil je pa tam neki človek, ki je bil 38 let bolan. Videl ga je Jezus ležečega in, ker je vedel, da je že dolgo bolan, mu je rekel: "Ali hočeš ozdraveti?" Bolnik mu je odgovoril: Gospod, nimam nikogar, ki bi me dejal v kopel, kadar voda zapliva; medtem pa, ko se jaz tja pomikam, vstopi pred menoj kdo drug. Jezus mu reče: "Vstani, vzemi svojo posteljo in hodi." In takoj je mož ozdravel, vzel posteljo in hodil.

OZDRAVLJENEC IN JUDJE

Tisti dan pa je bila sobota. Zatorej so Judje govorili ozdravljenca: Sobota je; ne smeš postelje nositi! On jim je odgovoril: Tisti, ki me je ozdravil, mi je rekel. Vzemi svojo posteljo in hodi. — Vprašali so ga torej: Kdo je tisti, ki ti je rekel: Vzemi svojo posteljo in hodi?

Toda ozdravljenec ni vedel, kdo je. Jezus se je bil namreč umaknil, ker je bila množica ondi. Pozneje ga je našel Jezus v templju in mu rekel: "Glej, ozdravel si; ne greši več, da se ti ne zgodi kaj hujšega."

Mož je odšel in Judom povedal, da je Jezus tisti, ki ga je ozdravil. In zaradi tega, ker je Jezus delal taka dela v soboto, so ga Judje preganjali.

nici ob Jezusu le taki, ki so dosti redno hodili z njim, v prvi vrsti kajpada apostoli. Med učenci, ki niso bili izmed dvanajsterih, je bilo še vedno dosti odpora zoper Jezusove besede. On jih je skušal prepričati z omembo svojega bodočega Vnebohoda. Ali se boste tedaj tudi spotikali? Ko sem povedal, da prihajam iz nebes, kamor se bom tudi vrnil kot v svoj dom — boste menda vendar priznali, da tudi zdaj vem, kaj govorim. Vse moje besede je treba razumeti v duhovnem smislu. Če je v vas dobra volja, vam bo moj Oče dal milost, da boste lahko verovali. Seveda, če preveč daste na svojo lastno modrost, vas Oče ne bo prisilil, da verujete. Sami si boste krivi svoje nevere.

Seveda je Jezus videl vsem okoli sebe prav v srce in dušo. Bili so vse preveč v posvetnost zaverovani, niso mogli razumeti duhovnega. Zato jim ni bilo pomoči — odšli so in Jezusu obrnili hrbet. Verjetno je bilo že naslednji dan, ko onih ni bilo več nazaj, da je Jezus vprašal dvanajstere, če hočejo tudi oni oditi. Peter se je spet enkrat sijajno izkazal. Na žalost je pa bil eden, ki se ga vse skupaj ni nič prijelo — Judež. Ostal je zakrknjen, čeprav je moral kolikor toliko razumeti, da prav zanj veljajo besede Jezusove obsodbe.

ČUDEŽ V JERUZALEMU NA SOBOTNI DAN

Omenili smo že, da da je Jezus pomnožil kruha malo pred velikonočnim praznikom, ko so bile množice že na potu v Jeruzalem. Hitro nato se je vršil pouk o nebeškem kruhu, ki bo meso Jezusovo. Kdaj in kako je Jezus odpotoval v Jeruzalem, ne vemo. Evangelist Janez ga nam kar neposredno pokaže že v Jeruzalemu in to v kopališču Betesda sredi množice bolnikov.

Popis čudeža je tako naravno napravljen, da ni treba nobene razlage. Tudi prostor, kjer je bilo kopališče, je lepo popisano. Zanimivo je omeniti, da so nedavno na kraj prekopavali in res našli ostanke te čudne Betesde. Del srednjega stebrenika je bil še kar dobro ohranjen.

NEPOTREBNO POHUJŠANJE

Vse kaže, da je Jezus prav nalašč napravil ta čudež na sobotni dan. Judje so obdolžili skrunjenja sobote obri, Jezusa in ozdravljenca, ki je nesel posteljo, česar bi ne smel tisti dan. Zaverovani v Mojzesovo postavo so se Judje pohujšali. Jezus ni storil čudeža, da bi jih izzival, ampak jim je hotel spet pokazati, kakor ob drugih prilikah, da je on tudi gospodar sobote, Sin božji. Zato ima pravico odpravljati tudi tako imenitno postavo, kot je bila za Jude Mojzesova.

Izpod

Triglava

METLIKA V BELI KRAJINI je nekdanj nekaj veljala, zdaj zmerom manj pomeni. Sodnija se je preselila v Novo mesto, sedež občine so prenesli v Črnomelj. V Metliki je menda ostala samo že zadruška, ki ima po njej ime. Zadruga je seveda komunistična zadevščina in po krivici nosi to ime. V resnici je samo razlaševalnica kmetov. Hoče prevzeti vso zemljo med Kolpo, železnico in Križevsko vasjo. Kmetom je ponudila za odkup zemlje "visoko" ceno — po 4 dinarje kvadratni meter! V načrtu je tudi podoben prevzem vseh vinogradov v okolici, ki naj se izvrši postopoma v treh letih. "Zadruga" bo posekala sedanjo trto in uvedla neko popolnoma novo. Kmet se ne more ustavljati, samo žaluje in tarna lahko. Saj zemljo mora dati, ker davkov zanjo ne more plačati.

PESNIK JANEZ MENART je napisal posmrtnico kmečkimi domovom in s tem pokazal, da ga boli uničevanje kmeta:

Kadar še teh dvoje rok
molek dobi pod prste
in ko osmero nog
zdrsa čez hišni prag
tja, kjer počivajo mati,
bo zemlja med spuščanjem krste
udušila svoj zadnji jok
in svoje srce izgubila.
In vdano rodila bo drugim svoj dar
brez duše, ljubezni in muk.
Težki trorezní plug
bo iz nje oral
denar.

"LOMIMO GA Z DAVČNO POLITIKO, ki v resnici sploh ni politika, temveč najmileje rečeno: ekonomsko neznanje." Ta očitek je napisal v ljubljanskem DELU uvideven dopisnik, ki opozarja na pogubno uničevanje zasebnega obrtništva. Komunistom je vsaka zasebna podjetnost trn v peti, treba ga je izdreti. Ko so skoraj vse zasebna obrtnike prignali z davki v tovarne, se je pokazala nesmiselnost takega početja. Omenjeni dopisnik poučuje komuniste s temi besedami: "Ni vsak obrtnik nevaren za družbeni razvoj v občini. Res so redki, dva ali trije na tisoč obrtnikov, ki dosežejo za naše pojme prevelike dohodka. Toda ali naj bodo zaradi njih prizadeti sto in tisoči ostalih?"

IZ RUSKEGA UJETNIŠTVA sta se po dobrih dvajsetih letih javila dva Slovenca iz Dolnje Bistrice v Prekmurju, Jože Kolenc in Mirko Glavač. Leta 1941 so ju Madžari prisilno mobilizirali in pozneje sta morala z Nemci na rusko fronto. Tam sta zašla v ujetništvo in Rusi jima niso dovolili niti sporočiti svojcem, kje sta, še manj pa vrniti se domov. Domačim sta poslala sporočilo o svoji usodi šele po tolikih letih po nekem Avstrijcu, ki je bil tudi v ujetništvu, ob neki nezgodi izgubil noge in se smel vrniti v Avstrijo. Zdaj je rečeno, da je šel v Rusijo po omenjena dva moža učitelj v Dolnji Bistrici, ki se piše Grean. Kako je opravil, še ni poročano.

NA ŠMARNI GORI nad Ljubljano je v februarju izbruhnil požar, ki je napravil škode nad dva milijona dinarjev. Pogorela so poslopja pod cerkvijo, ki so bila nekoč last vodiške župnije. Cerkev sama pa menda ni bila nič prizadeta. Kako je ogenj nastal, ni znano. Upanje je, da bodo mogli pogorela poslopja obnoviti.

ZELO PRAV SO DALI TITU vsi pod Triglavom, ko so zvedeli, da je rekel na zborovanju komunistov: "Kaj pomaga, če dvignemo plače za 10,30 ali 40 odstotkov, ko se pa potem tudi cene takoj za toliko ali več dvignejo?" V tem so mu torej vsi dali prav. Sprašujejo se pa, če Tito ne ve, da se dostikrat cene dvignejo, preden se kdo spomni, da bi se morale dvigniti tudi plače.

V BEGUNJAH NA GORENJSKEM imajo tovarno za športne potrebščine in izdelujejo na primer smuči. Pa ne samo za domačo porabo, največ za izvoz. Izvažajo slovenske smuči že v 14 držav. Izvoz se vsako leto dviga in mislijo, da se bo še bolj dvignil v nadaljnjih. Že zdaj izvozijo vsako leto nad 100.000 parov smuči. Zanje uporabljajo trd jesenov les.

TERORISTE IZ TUJINE, vsaj tako imenovane, so zalotili tudi v Sloveniji in jih obsodili na več let ječe. V marcu je bil tak proces v Ljubljani, na katerem je bil glavni obtoženec Janez Toplišček. Ba je iz Nemčije snoval državni prevrat v Sloveniji. Sodišče je ugotovilo, da je glavno gnezdo takih teroristov v Clevelandu, ZDA. Koliko to drži, je seveda drugo vprašanje. Jugoslovanski tisk je na široko pisal o teh "teroristih", prav tako kot o devetih Hrvatih, ki so povzročili takšno senzacijo v Sydneyu in po vsej Avstraliji.

O ŠKOFJI LOKI poroča g. Kopač v Kanadski Domovini: "Nunski grad sameva. Mladino v šolah danes zastrupljajo z brezbožno vzgojo. Kapucinska cerkev in samostan pa razpadata in razvaline teh zidov so zunanji simbol komunističnega razkroja v

gušah. Le farna cerkev sv. Jakoba se še krepko drži in je v nekem pogledu izšla celo poveljučana iz tega komunističnega pritiska na verne škofjeločane."

ZGODOVINAR BOGO GRAFENAUER pripravlja novo izdanje Zgodovine slovenskega naroda, ki bo podana v 12 zvezkih. Knjige bodo izšle v založbi Državne založbe Slovenije. Računajo, da bodo vsi zvezki na trgu v teku treh let.

KAKO SE GODI KMETU, pove na kratko v ljubljanskem mesečniku PERSPEKTIVE neki K.K., ki se odločno poteguje za pravice kmeta: "Pred mojim očmi je letos spomladi pripeljal kmetovalec

nekaj sto kilogramov ranega zelja. V zabojih ga je znosil v prodajalno za prodajno mizo. Še pred njegovimi očmi je prodajalka segla v zaboje in prodajala zelje delavskim gospodinjam po 45 dinarjev, medtem ko je njemu poslovođa napisal račun za zelje po 15 dinarjev, s čimer je bil poplačan ves njegov trud in delo njegovih otrok. Jabolka, ki so jih odkupovale kmetijske zadruge prejšnji mesec v Slovenskih goricah po 30 — 40 din, plačujejo danes ljubljanske gospodinje po 120 — 140 din. Kdo torej ustvarja ta narodni dohodek in komu pripada? Nehote se spominjam besed nekega predstavnika dežel v razvoju, ki je dejal na zborovanju Združenih Narodov: "Ne zahtevamo pomoči ali miloščine, hočemo le pravično trgovino".

GOSPODU ŠONCU V BLAG SPOMIN

Angela Gruntar, r. Pegan

UMRL JE DOBRI G. ŠONC, nekdanji dutovski župnik. Letos v februarju sem prav živo mislila nanj in zdelo se mi je, da se z njim pogovarjam o tem, kako sem in njegove roke prejela prvo sv. obhajilo. Prišel je mesec marec, pa dobim od sestre pismo, da so g. Šonca pokopali. Sestra živi v Dutovljah.

Gospod Šonc je bil po rodu iz Tomaja. Rojstnih podatkov ne vem, vem pa, da je v visoki starosti odšel po plačilo. Prepričena sem, da ga je prejel v obilni meri. Na svetu ga ni bil deležen.

Spominjam se gospoda iz svojih otroških let. Enkrat na mesec je prihajal maševati v mojo rojstno vas Kreplje. V pomladni dobi je vedno prinesla k cerkvi kakšna kraška mamica jerbas češenj, ki smo jih otroci poželjivo gledali. Pa pristopi g. Šonc, kupi ves jerbas in razdeli češnje med otroke. To je bilo veselja in vrsikanja!

Se en primer vem, ki dokazuje radodarnost g.

Šonca. Vselej, ko je prišel k nam maševati, je podaril nekemu slepemu vaščanu 10 lir. To je takrat pomenilo dve moški dnevnic. Vsem revnim faranom je pa izkazoval usluge brez vsakega plačila.

Vsi farani so ga spoštovali, kot je tudi zaslužil. Vendar moč teme ni mirovala. Ne vem natančno, kako je prišlo, da je moral prezgodaj v pokoj in se je nastanil v Tomaju. Govorili so, da so ga nekoč na poti iz Dutovelj v Tomaj napadli banditi in je bilo njegovo življenje v nevarnosti. K sreči je prišel mimo neki dutovski fant in napadalca splasil. G. Šonc se ni več vrnil v Dutovlje, ostal je v Tomaju kot pomočnik g. Kjudru, ki je nekoč poprej njega nadomestoval v Dutovljah. V Tomaju je prišla ponj božja dekla.

Bog mu daj božji mir in na svidenje nad zvezdami! Dutovci in Tomajci mu pa ohranimo blag spomin! Jaz pa ob tej priliki vse dutovske rojake najlepše pozdravljam.

IZ MATIČNIH KNJIG N.S.W.

K r s t i

Kristina Ema Omerzel, Summer Hill, oče Arton, mati Frida r. Edelsbruner. Botrovala Stanislav in Ema Kowalski — 11. aprila 1964.

Nada Vindiš, Mt. Pritchard, oče Janez, mati Marija r. Schiffler. Botrovala Vinko in Marija Ovičaj — 26. aprila 1964.

Julian Belich, Panania, oče Jordan, mati Rozalija r. Milavec. Botrovala Franc Potepan in Anica Milavec — 12. aprila 1964.

Lolita Vida Matkovič, Canley Vale, oče Pasko,

mati Vida r. Verzel. Botrovala Janez in Roza Klobasa — 19. aprila 1964.

Andrej Vinko Kobal, Merrylands, oče Vinko, mati Adrijana r. Polanc. Botrovala Ivan in Doroteja Bavčar — 19. aprila 1964.

Diana Angela Podrug, Moore Park, oče Anton, mati Marija r. Jezernik. Botrovala Jožef in Jožica Hrastnik — 3. maja 1964.

P o r o k e

Janez Robar, Laporje, in **Lubomyra Duma** (Ukrajinka) — 15. marca 1964.

Karlo Burjan, Petrovac, Hrvatsko, in **Matilda Martinič**, Dolenja vas — 18. aprila 1964.

HUDOURNIKOV LISKO

Fr. Sal. Finžgar

Ilustriral Evgen Brajdot

(Nadaljevanje)

SE OD BAJTE SE JE ODTEGNIL HUDOURNIK IN ŠEL Z VRČEM K STUDENCU. Dolgo se je obiral pri vodi, pomival in izplakoval vrč, kar se je dalo, a je le še prezgodaj prišel do Murke. Zato sta z Liskom obstala pod smreko in čakala. "Če bi midva takole brnjala, bi si še drv ne utegnili navleči, kajne, Lisko? Bi kar pri soncu kuhala." Tako je mrmral Hudournik in si natlačil čedro, da bi laže pričakal tete. Zares je pokadil tobak do dna, preden so se odprle duri Murke. Hudournik je hitro stisnil čedro v žep, ker se je bal kaditi teti pod občutljivi nos.

"Vode sem prinesel. Taka je ko kristal in mrzla ko led," je Gospod Kališnik hitel z vrčem pred kočo. Nič ni hotel razodeti, da natančno vidi, kako skrbno je bila teta počesana, kako je rahlo dišala po Uranovi kremi, s katero si je natrla goreča lica. V rokah je držala lične kvedrovčke, obuta pa je bila v rdeče copatke s svilenimi čopki.

"Sezula sem se, da se noge odpočijejo," je razlagala, ko je postavila čevlje za kočo na sonce.

"Vse, vse po mili vam volji, gospodična! Sedaj ste vi gospodar, kar ukazujte!"

Teta je prinesla iz kočice razvezan oprtnik in ga postavila na klopco. Nato je začela razkladati po mizi toliko reči, da je gospodar Murke vzkliknil: "Gospodična Ančka, ali bo semenj, ka-li?"

"Kakšen semenj? Obedovala bova. Povabljeni, gospod Kališnik!"

Ročno je začela odvijati papirje in papirčke vseh barv in iz vsakega se je prikazala kakšna posebna dobrota: tu ribice, tam v srebro zaviti košček sira, klobasica, štručka rženega kruha, kos potice, maslena rogljička, jetrna pasteta, v škatljici surovo maslo, poseben kozarček z medom, štiri hruške in dve breskvi, konzerva telečjega golaža, vrečica sladkorne sipe, dve limoni, zavojček zmlete turške kave, pisan prtiček in v njem skrite vilice, nož in kavna žličica, nazadnje šest cigaret Morava in v svileni papir zavita butarica česminovih zobotrebcev.

Ko je teta Ančka razložila ves ta semenj po mizi, je začudenega gospoda Kališnika vnovič povabila: "Prosim, na voljo vam je, kar začniva!"

Gospod Kališnik je od iznenadenja z rokami kar mahal in se branil: "To je za vas, zame je vse preimeditno."

Ker ni hotel seči, mu je začela ponujati in deliti teta Ančka sama.

Hudournika je bilo kar sram in je spet silil, da ji zavre čaja.

"Priložite na ogenj, da ne mine. Čaj skuham sama, saj ga imam s seboj." Tako se je previdno zavarovala pred slabo pomito ponvico.

Lisko pokvari južino

Južinala sta res kraljevsko, vmes pa se pogovarjala. Sredi pogovora se spomni gospodična Ančka na 'zverino' psa.

"Saj res, ali je tisti sultan, ki me je tako napadel, vaš?"

"Moj, gospodična; kupil sem si ga. Zelo razumen kužek je."

"Kje pa tiči sedaj?"

"Saj ga res ni," je pogledal Hudournik okrog sebe. "Daleč ne bo." Požvižgal mu je: fi-fi-fii! Ker se ni prikazal takoj, je žvižgo ponovil.

Tedaj pa se je priplazil iz bližnjega grma in v gobcu nesel — strah in groza — razcefran in razdejan tetin kvedrovček.

"Oj zverina roparska!" je kriknila teta. Gospod Kališnik je planil nad Liska in mu iztrgal čevlji iz zob. Prinesel ga je h koči in pokazal razvalino teti. Jermenčekov ni bilo nikjer, gornji deli razdejani, celo nekaj žebeljev je bilo izrvanih iz podplatov. Teti je šlo na jok, Hudournik jo je tolažil, kar je mogel, in sveto obetal, da plača nove kvedrovčke.

Počasi se je teta le utolažila, odklonila povračilo in si očitala, češ treba mi je bilo čevlje tako skriti, da jih je pouzmal Lisko. Da sem jih pustila tu na očeh, bi jih ne bil. Z vso skrbjo sta se začela ukvarjati z razdejanim čevljem. Hudournik je od svojih kvedrovcev izdelal jermenček, da bi za silo zvezal tetin čevlji.

"In vi? Kako si ga boste zavezali?"

"Nič naj vas ne skrbi. Imam trden motvoz ali pa si zvijem trto."

Tedaj je prišel mimo kočice lovec in pozdravil. Lisko je pridivjal iz grma, kamor se je skrnil pred hudim gospodarjem, in silovito režal nad lovцем.

"Žabica, pasja, kako se naraščaš!" se je lovec smejal Liskovi jezi. "Ali se vam dobro ponaša, gospod Kališnik?"

"Izvrstno! Pravkar je gospodični čevlji razgrizel."

"Ha, ha, to mladi psi izvrstno znajo. Meni so raztrgali lovsko torbo in kdo ve kaj še vse. Vas bo že še srečala pamet, da morate take stvari pred mladim psom skriti kot otroku nož, sicer je nesreča gotova. Zbogom!"

S teto sta nato še dobro dolgo krpala kvedrovček. Navsezadnje ga je Hudournik moral s trto privezati teti na nogo, da bi ga potoma ne izgubila.

Za tolažbo in dobro voljo je Hudournik natočil dve čaši vina. Trčila sta in se smejala prečudni obutvi.

“Le počakaj, grdavš ti,” je gospodična zamahnila s palico proti Lisku, da je odskočil in se skril

pod leskov grm. Počehal se je za ušesom in se čudil teti Ančki, ko je odšepala izpred Murke.

Gospod Kališnik jo je daleč pospremil. In še in še se je teta smejala svoji nerodni hoji v trtastem kvedrovčku, v resnici pa jo je bilo celo smrek sram.

Pri slovesu je rekla: “Tako j na dnu gore obujem copatke, ljudem pa porečem, da sem strašno ožuljena. Zbogom!” (Dalje)

MINILO JE PETNAJST LET . . .

(V spomin bratu Francetu, ki se je smrtno ponesrečil 1. 1949 na Brani v Kamniških planinah.)

Joža Maček

SONCE ZAHAJA, RDEČA ZARJA si riše nad hribi svojo pot Tudi tedaj je bilo tako, ko si stal nad prepadam: Sonce je skoraj zašlo, le zarja je še gorela nad pečmi. Vzelo ti je tla in te vrglo v 500 metrov globoko brezno. Ugasnilo je tvoje mlado življenje, ugasnila je z njim zarja mnogim med nami. Nebeška zarja je danes prav taka kot pred 15 leti, dan na dan si spet riše svojo pot. Nam pa je ostal tih spomin in prezgodnji grob v naročju tvojega in mojega deda.

Nihče ni stal ob tvoji smrtni postelji, ki je bila tako trda. Le živa skala ti je služila za blazinico. Ni bilo matere, ni bilo sestre, da bi ti položili dlan pod bolečo glavo. Le nebeške zvezde so bile priče, ko si izdihnil dušo. V Trstu sem bil tedaj, zato mi je bilo dvakrat hudo, ker niti na pogreb nisem mogel. Povedali so mi pa, da je bilo na tvojem oblič-

ju kakor topel nasmešek, zato mama trdi še danes: Umrl je z mirom v srcu. Vem, da fant, kot si bil ti, ne more umreti z mrkim obrazom.

Dolgo je od tedaj, ko sva se zadnjič videla. Letos bo dvajset let. Mnogo spominov me veže nate. Na primer tisti iz zgodnjih otroških let. Podili smo se po dvorišču, bilo nas je za poln lojterski voz, in ti si bil najbolj neugnan. Pride mimo Obramov oče, se ustavi in gleda. “Francek, tebi bom jaz birmo vezal, ko si tak junak”. In ti jo je, ko je prišel tvoj čas.

Nekaj pred teboj je umrl brat Ivan. Zvesta sta si bila v življenju, zvestoba vaju je spremljala na oni svet. Vedno bolj razumem besedo tvojega sošolca, ki jo je izrekel ob odprtem grobu: “Kogar ljubijo ljudje, ga nad vse ljubi Bog. France, ostanemo ti zvesti do konca!”

Z Vseh Vetrov

BRAZILIJ A, največja država v južni Ameriki, se je z nekrvavo revolucijo otresla osovraženega predsednika, ki je skušal v deželo uvesti komunizem. Tako so sklepali iz njegovih načrtov in napovedi za bodočnost dežele. Ko je predsednik Goulart odšel v tujino in je Brazilija dobila novo vlado, ki je odločno proti komunistom, je ljudstvo praznovalo veliko zmago in slavilo Boga v zahvalo za pomoč. Res je bila ta zmaga nekaj velikega in za ves svet pomembnega, vendar tudi tu velja, da ni vse zlato, kar se sveti. Težko je prezreti dejstvo, da so poleg "ljudstva" nasprotovali bivšemu predsedniku zlasti mogočni lastniki ogromnih zemljišč in drugi kapitalisti. Goulart je hotel uvesti v deželo mnoge reforme, ki so zares potrebne, le žal, da si je vzel za zgled komuniste. Zdaj so z ljudstvom vred zmagali kapitalisti in komunistom, kolikor jih je v deželi, se slabo godi. Videti je, da so amagoslavni desničarji na precej divjaški način obračunali z levičarji in to jim ni v čast. Bogataši se bodo upirali nujno potrebnim reformam pod vsako vlado, saj jim gre samo za svoj dobiček. Ljudstva se spomnijo, kadar se jim zdi, da ga lahko izrabijo v svoj prid.

DR. JOŽE PATERNOST je seveda Slovenec, uči slovanske jezike na državni univerzi ameriške države Pennsylvania in je njegov uradni naslov: Assistant Professor of Slavic Languages. V Ameriko je prišel s svojo begunsko materjo kot otrok in takoj začel hoditi v angleške šole, v slovenščini se je privatno dalje izobraževal. Za svoj materni jezik je bil tako vnet, da mu je dodal še študij drugih slovanskih jezikov in je kmalu poznal in deloma govoril vse. To ga ni prav nič oviralo, da bi si ne mogel do kraja osvojiti angleščine. Po končani ljudski in srednji šoli je šel na univerzo in se posvetil študiju slovanskih jezikov. Ko so lansko leto Amerikanci poslali v Moskvo 24 svojih dijakov, da so tam študirali slovanske jezike, Rusi pa prav toliko svojih v Ameriko, je bil Jože Paternost med tistimi 24 Amerikanci in ostal v Moskvi 10 tednov. Zanimivo je, da je eden slovenskih protikomunističnih begunčkov v Ameriki zrasel v tako odlično osebnost. Celó Moskva ga spoštuje.

DA ŠOLARJI NAPADAJO UČITELJE v šoli, se čudno sliši, ali ne? Pa vendar poročila v tisku

povedo, da je bilo v New Yorku nedavno 13 takih napadov v — štirih dneh! Šolarji so učitelja nabili, obrcali, celo z nožem oklali. Taki šolarji seveda zakrivijo še vse polno drugih "mladostnih" zločinov. Jih je vedno več in se množijo v taki meri, da je javnost že pošteno zaskrbljena. Ugibajo razni oblastniki, kaj napraviti, pa ne iztuhtajo pravega zdravila. Ne morejo se povzpeti do nekdanj veljavne resnice, da je treba otroku trmo in vso hudobijo izganjati s palico. To načelo je ob veljavo v modernih šolah in tudi družinah, dasi ga vsaj nekateri sodniki in vzgojitelji skušajo spet uveljaviti. Prav tako nimajo moči, da bi otrokom zabranili gledanje filmov v kino dvoranah in na televiziji — filmov, ki so polni bojev, preteпов, streljanja in pobijanja. V takih razmerah ni čudno, da učiteljeva beseda ne zaleže in šola ne more vzgajati, prav tako starši ne. "Vzgaja" film in za njim ulica.

PAPEŽ POVABLJEN V INDIJO. Odkar je papež Pavel VI. poromal v Sveto Deželo, ga skušajo izvabiti še marsikam. Tudi sam ima verjetno tihe načrte, kam v širni svet bi poletel in kdaj. Najbolj pripravna prilobnost za tak polet se zdi svetovni evharistični kongres, ki bo v indijskem Bombayu letos v novembru in decembru. Papež ima zelo prijazno povabilo za udeležbo od strani indijskega predsednika Nehruja in celokupne vlade. Videti je, da je kar pripravljen povabilo sprejeti, vendar se še ni odločil. Je pač tiste dni na programu tudi tretje zasedanje vatikanskega koncila in papež mora resno premisliti, če mu kaže skočiti v Indijo med koncilom, oziroma če bo mogoče kocijske seje zaključiti tik pred odprtjem kongresa v Bombayu.

ZA OTOK ZANZIBAR ob vzhodni Afriki se je bilo resno bati, da postane nova Cuba — novo opiralnišče komunistov v zahodnem svetu. Nedavno je pa kar na hitro prišlo do tega, da se je Zanzibar, pred kratkim proglašen za samostojno in neodvisno državo, združil s Tanganjiko, ki je blizu tam, toda na samem afriškem kontinentu. Če ni prišlo do tega ujedinenja prehitro in premalo premišljeno, se je svobodni svet po pravici lepo oddahnil. Prav pa bo, če z dokončnim oddahnenjem še nekoliko počakamo. Politika pozna čudna, dostikrat celo čudaška pota.

SOVJETIJA IN RDEČA KINA nadaljujeta spore in "se dobro dajeta" s prav izbranimi besedami. Neprizadet opazovalec mora hočeš nočeš obe ma dati prav. Domala vse, kar ena o drugi pove, velja tudi zanjo. Veliko tega so zapadnjaki že davno povedali o obeh, pa dokler sta bili prijateljici, je bilo tako govorjenje grozen greh. Zdaj pa obe stikata po zapadnjaških besediščih in druga drugi mečeta v obraz očitke ki so jih na Zapadu iznašli za obe. Najnovejše je menda to, da Sovjetija očita Kitajski nacistične metode. Z isto pravico ji Kina lahko vrača milo za drago. Vse skupaj najbrž za Zapad nima dosti pomena, komunisti so in bodo ostali eni in drugi. Lahko pa ima stvar resničen pomen za komunistični deželi sami. Nekaj ljudi se bo pač našlo v obeh deželah, ki bodo začeli razmišljati, koliko resnice je v medsebojnih očitkih, pa bodo dognali, da zelo veliko, če že ne vsa. Postalo jih bo sram in sčasoma bodo širše in širše množice v obeh deželah sprevidele, da komunizem nima bodočnosti.

FIDEL CASTRO NA KUBI se je spet razvnel in zažugal Ameriki z napovedjo vojne. Pritlikovec velikanu? Seveda je na tihem pristavil: Nas Kubaancev je z Rusi in Kitajci vred cela milijarda. Pa je to rekel preveč po tihem, da ga tam na daljnem Vzhodu niso dobro slišali, zato tudi niso nič dosti

prikimali, taka je podoba. Hruščov je sicer nekoliko zaropotal, pa mu ni šlo od srca, ker ni vedel, kako bo odmevalo v Pekingu. Potem pa spet vse tiho je bilo, bi rekel slovenski pesnik.

NA CIPRU se kar ne morejo dogovoriti za medsebojni mir, če že prijateljstva med Grki in Turki nikakor ni pričakovati. Oborožene posadke Združenih Narodov so sicer na mestu in še prihajajo, domačini se jih pa kar nič ne boje, saj imajo samo nalogo biti policaji. Stojte v sredi in skušajo domače držati vsaksebi. Toda kaj, ko krogle z obeh strani tako lahko frče nad glavami tujih policajev. Zdaj odhaja tja tudi avstralska pošiljka "policije" — pomnožila bo število, kaj bo sicer opravila, "remains to be seen".

TUDI MED MALEZIJO IN INDONEZIJO se skuša Avstralija zagozditi in ju držati vsaksebi. Svoje posadke na malezijskem ozemlju ojačuje in je pripravljena poseči v spore in boje na tisti strani. Utegne biti nevarna igra. Doslej je med obema sosedama veliko več besednih bojev kot krvavih, obe pa ponovno izjavljata, da je medsebojne potrpežljivosti konec. In kaj pride potem? Najbrž tudi ne kaj posebnega, razen če poseže vmes večja sila — rdeča Kina ali Sovjetija — ali celo obe. Če pride do tega, bo Avstralija resno prizadeta.

NAŠE MATERINSKE PROSLAVE

Adolf Škerjanec

(Odlomek)

TISTO NOČ DOLGO NISEM ZASPAL. Pre-mišljal sem tole: Leto za letom pripravljamo materinske proslave, leto za letom voščimo našim materam sto sreč in jim poklanjamo na kupe lepih besed.

Naučimo otročiče, da pojo in rajajo po odru. Brskamo po vseh knjigah in iščemo najlepših pesmic o materi. Naprosimo govornike, da povedo nekaj plemenitih misli.

Ob koncu zaploskamo in gremo veseli domov. "Lepo je bilo", se pohvalimo in s tem se nam zdi, da imamo naše matere že dovolj radi. In vendar — delamo jim krivico!

Kaj imajo naše matere od tega, če jih primerjamo s svečami, ki dogorevajo in se uživajo za druge? Če jih imanujemo čuvarice domačega og-

njišča, svečenice, posrednice življenja in ljubezni? To so besede.

Besede brez dejanj pa so kot zimsko jutro. Kar dar v takem jutru posije sonce, sicer res ožari in osvetli, toda ne greje in ne stali ledu. Tudi naše besede so samo blesteče fraze, če jih ne spremljajo dejanja.

In v tem smo do svojih mater dostikrat krivični: zanjo imamo samo lepe fraze, a še to samo enkrat na leto — na materinski dan. In naša dejanja?

Beseda "mati" pomeni ljubezen in trpljenje. Mi moramo to vračati — v dejanjih, ne samo v besedah — mi moramo trpljenje naših mater lajšati s tem, da jim vedno in kjerkoli izkažemo svojo ljubezen — v dejanju!

KOTIČEK NAŠIH MALIH

Tat nas je napadel.

Neki večer sva z mojo sestro gledala televizijo. Ko je bilo programa konec, sva šla v posteljo. Ko sem jaz malo zadremal, sem slišal, da je zunaj pred vrati nekod rēkel: "Odpri mi!" In je začel zvoniti.

Moja sestra ni slišala. Zato sem šel jaz odpirat. Ko sem vrata malo odprl, sem zagledal enega možjali. —

kega, ki je imel zakrit obraz in pištolo v roki. Rekel mi je: "Ali imaš kaj denarja?" Rekel sem mu, da ne. Potem mi je rekel: "Pojdi z mano!"

TIPKA

(s str. 135.)

★ Dne 14. aprila je bila na melbournski univerzi slovesnost graduacije. Med vrstami graduantov je bila tudi naša učiteljica Anica. Moram reči, da se ji je graduantska obleka čedno podala. Pri domači slovesnosti na domu, ki sta ji jo pripravila ta dan brat Štefan in sestra Rezika, sva bila tudi s p. Očilom. P. Odilo jo je v imenu staršev pokrižal za življenjsko pot. Na tretjo nedeljo po maši pa ji je na našem običajnem prosvetnem večeru p. Odilo izročil v imenu Baragovega doma krasen album, delo našega knjigoveza Janeza. Anici še enkrat čestitke!

★ Ah, da ne pozabim: Po maši na tretjo nedeljo v maju priredi naša šola MATERINSKO PROSLAVO. Spet trud naše Anice. Pridite v čim večjem številu, otroci bodo spet fletni!

★ Šmarnice imamo pri Mariji Pomagaj na četrto in pa peto nedeljo v maju, vedno ob pol osmih. Na peto nedeljo bo po pobožnosti filmska predstava v obednici Baragovega doma, katere pristo-voljni prispevki so namenjeni za našo bodočo cerkev. Vsi vljudno vabljeni! Nabrana vsota za slovensko cerkev do danes: £ 2,748-14-5.

Koželjev Andrejček iz Sydneya v prijazni družbi.

Moral sem iti, čeprav sem se ga bal, ker me je prijel za roko. Posadil me je v svoj črn avto in me nekam daleč peljal. Ko vsa prišla na mesto, kamor je on hotel iti, mi je ukazal, naj grem ven. Postavil me je na eno skalo in ustrelil. Jaz sem padel nekam globoko. V tistem hipu sem se zbudil in sem bil hvaležen, da so bile samo sanje. Tatu s pištolo ni bilo več.

Slavko Cvetko, Melbourne

Pismo bratu

Dragi brat: — Hvala ti, da si mi hotel biti za botra. Vem, da si imel dovolj drugih skrbi, ali vseeno nisi odrekel moji prošnji. Jaz sem vesel, da si pred nekaj meseci prišel iz domovine in si mi mogel biti za botra. Tudi denarnice s funto sem bil vesel, kajti pričakoval nisem ničesa. Ko sem odpiral škatlico, me je obdal neki čuden občutek. Hvala ti za darilo, saj sem si zmeraj želel imeti tako denarnico. Hvala ti še enkrat za vse, dragi boter! Naj te Bog blagoslovi. To ti želi tvoj vdani birmanec.

Peter Aleksander Drezga, Melbourne

K MATERI

Silvin Sardenko

Kam drugam? K vam se vračam, mati.

Vsa slabotna, vsa drugačna. —

Ne! Ni treba kruha,
nisem lačna.

Žejna, žejna! Žejna sem do smrti.

Komaj v prošnji roke vijem.

Ne! Ni treba vina,
ga ne pijem.

Materinske žejna sem besede.

Dolg odmor je bil med nama.

Ne! Ni treba nauka,
vsem ga sama.

Žejna vaše tople sem besede.

Bog mi temni greh oprosti!

Ne! Proč z vašim jokom,
moj je dosti.

Kaj ste toplo mi zašepetali?

Dajte, mati! Brez ovinka!

Enkrat še povejte! —
"Moli, Tinka!"

Š M A R N I C E

Dr. I. Mikula

Vsa zemlja je veličasten oltar.
Šmarna Marija na oltarju stoji,
prosilne nam roke k Bogu drži.
Cvetje srca Materi dajemo v dar.

V domovini gojijo majniško pobožnost večino-
ma s šmarnicami ob večerih v mestnih in podežel-
skih cerkvah. Tudi v podružniških cerkvah, vaških
kapelicah in končno pred domačim oltarčkom ob-
hajajo šmarnice.

Majniška pobožnost je slovenska najbolj ljud-
ska pobožnost, saj jo dostikrat opravljajo ljudje
sami brez duhovnika, ki ne more biti povsod zra-
ven. Popotnik po Sloveniji takoj spozna slovensko
vdanost Mariji po številnih cerkvah, ki so njej po-
svjećene. Šmarnična pobožnost, pa še posebej doka-
zuje, da se naše ljudstvo drži gesla: Po Mariji k
Jezusu! Z njo tudi na zunaj priznava, kar je v srcu
vsakega vernega Slovenca, da je "Marija Devica
— Slovencev Kraljica."

Naše ljudstvo je kljubovalo vsem težkim
izkušnjam v preteklosti, naj je bilo v turški ali lu-
teranski dobi, kljubuje tudi sodobnemu brezbož-
nemu nasilju. Naše ljudstvo hoče ostati Marijin na-
rod tudi v najhujših viharjih, pa čeprav je treba
globoko versko zavest plačati z žrtvami in brodit
skozi viharje.

Mi v izseljenstvu ne smemo zaostajati za do-
movino. Naše romarske prireditve, naše majniške
tridnevne in šmarnične pobožnosti po domovih
naj dokazujejo, da hočemo tudi mi biti in ostati del
slovenskega — Marijinega naroda!

"Spet kliče nas venčani maj
k Mariji v nadzemeljski raj.
Da večno veseli Mariji bi peli,
o Jezus, to milost nam daj!"

POGRAJE: Marijin oltar

BINKOŠTNI PRAZNIK

(Odlomek.)

Prav danes smo doživeli to milost — prav da-
nes, ko se spominjamo žumenja silnega vetra, v ka-
terem si, Sveti Duh-Tolažnik, iz duš apostolov iz-
pihal prah potrnosti, plašnosti in obupnosti. Kjer
je še pravkar mrtvelo listje minulih dni, je zdaj
svetlo plapolal ogenj poguma, in oči so že jasno
videle zmagoslavno pot v tuje dežele. Srce se ni ba-
lo ne kamna ne noža ne kolesa ne temnice ne kri-
ža. Duša je strmela v Presveto Trojico in je bila
vedno bogatejša, zmerom bliže večnemu življe-nju.
Sveti Duh-Tolažnik, tudi mi Te kličemo. Tudi

jaz Te kličem; daj mi pravo spoznanje, daj mi pra-
vi pogum! Zakaj moten je čas, v katerem živimo,
vse kipi in bi nekam rado. Zemlja sama je v stra-
hu, da jo bodo za zmerom opustošili. Težak je čas:
kdor se ozira v minulost in se predaja sladki žalos-
ti, mu hira moč; kdor gleda naprej, je poln nemi-
ra; kdor gleda okoli sebe, hlasta po zgledu drugih,
da ne bi bil za kaj zemeljskega prikrajšan.

Iz svoje stiske Te kličem, Sveti Duh-Razsve-
tljevalec: pomagaj mi, da bom hodil po pravi poti!
(Beličič: NOVA PESEM)

Iz Slovenske Duhovniske Pisarne N.S.W.

Tel. za p. Valerijana: FA 7044

Službe božje

Nedelja 17. maja (tretja v mesecu — BINKOŠTNA):

Leichhardt, sv. Jožef, ob 10:30.

Villawood (Gurner St.) ob 10:15. To je izjemoma zaradi binkoštnega praznika!

Nedelja 24. maja (četrti v mesecu — praznik RESV. TROJICE)

St. Patrick, Sydney, ob 10:30.

Villawood (redna služba božja) ob 10:15.

PROCESIJA SV. REŠNJEGA TELESA, MANLY

V nedeljo 24. maja popoldne.

Čeprav bo praznik sv. Rešnjega Telesa šele v četrtek po tej nedelji, bo procesija **to nedeljo popoldne**. Vršila se bo kot po navadi v Manly-ju, ob poslopju kolegija sv. Patrika na Darley St.

Začela se bo **točno ob 2:30**. Udeleženci morajo biti na svojih mestih **ob 2:15**. Narodnostne skupine — med njimi Slovenci — se bomo zbrali na Vivian St. Ker je zaradi te procesije letos odpadlo naše majsko romanje, pričakujemo prav lepo udeležbo.

Po večini boste prišli z **avtomobili**, lahko se pa pridružite **posebnim avtobusom**, ki bodo iz vseh župnij vozili farane k procesiji.

Zelo je želeli, da bi gotovo prišli vsi, ki imate narodne noše. Prosimo!

Nedelja 31. maja (peta v mesecu)

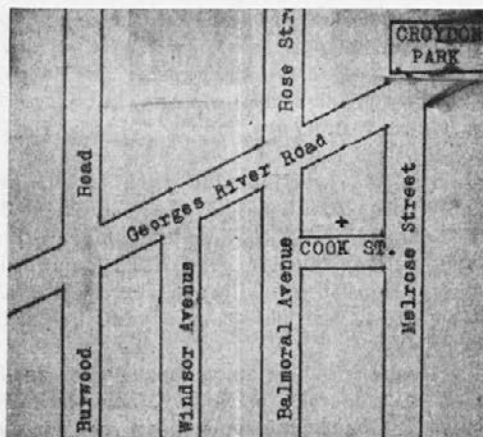
WOLLONGONG — služba božja ob 5:00 popoldne v katedrali ob morju. Poprejševanje.

Za to službo božjo ne bo posebnih vabil po pošti na poedine naslove — saj zdaj že vsi veste in boste prišli.

Nedelja 7. junija (prva v mesecu):

Blacktown, Sv. Patrick, ob 11:00.

Croydon Park (sv. Janez) ob 10:30.

Nedelja 14. junija (druga v mesecu): Sydney, St. Patrick, ob 10:30.

TRIJE POMEMBNI PRAZNIKI

1. God naše MARIJE POMAGAJ pade letos na nedeljo Presvete Trojice (24. maja.) Ker je to še vse večji praznik, je god Marije Pomagaj prestavljen na naslednji dan — **ponedeljek 25. maja**.

2. Praznik sv. REŠNJEGA TELESA je v četrtek 28. maja. Vemo, da ni **zapovedan praznik** v Avstraliji, pa naj ne gre mimo nas brez vsakega spomina. Morda bo kdo le mogel in hotel biti pri sv. maši, saj so skoraj povsod tudi **večerje maše**.

3. V petek 5. junija bo praznik SRCA JEZUSOVEGA. O tem dnevu velja vse, kar smo rekli o prazniku sv. Rešnjega Telesa. Obenem je tisti dan **prvi petek** v mesecu.

PRIPOMBA: Do praznika presv. Trojice (24. maja) je še čas za **velikonočno dolžnost** — spoved in sv. obhajilo. Zamudniki, vzemite na znanje!

Dr. I. Mikula

Prvak ob krstnem kamnu v St. Mary's je bil 30. marca Adam Alojzij, prvi sinček Stanislava Pekola, gradbenika in podjetnega predsednika "Planinke", ter Danice r. Ček. Vesela ga je tudi sestra Susie, ki že čeblja slovensko in angleško. Botrovala sta g. Jože Plut in ga. Kristina, naša požrtvovalna pomočnika v cerkvi, društvu, prijatelja in gostitelja vseh, ki se zatekajo v njuno prijazno hišo. Krstitke smo obhajali ob postrežbi kuharske umetnice Danice v lični Pekolovi vili na Wavell Heights, ki vsa razodeva gradbeno in mizarško spretnost gospodarja. Tako smo po naporih minulih praznikov uživali miren in prijazen Emavs.

Zdaj pa napoved za ponovno srečanje: Na skupno željo rojakov v Brisbanu bomo zadnje dni majnika, Marijinega meseca, obhajali **šmarnično pobožnost v obliki tridnevne**. To bo v znani cerkvi St. Mary's. Začetek bo v **petek zvečer 29. maja**, potem v soboto zvečer, zaključili bomo pa v nedeljo po zadnji službi božji. Popoldne v nedeljo se bomo skupno udeležili **veličastne brisbanske procesije** za praznik sv. Rešnjega Telesa. Podroben spored boste pravočasno dobili.

Naproseni ste vsi za iskreno sodelovanje. Opozarjajte drug drugega, da ne bo kdo pozabil, obvestite tudi prijatelje in znance višje gori, Mt. Isa in še kje, morda ima kdo v načrtu pot v Brisbane, naj uredi tako, da bo lahko z nami praznoval tiste lepe dni. Zberimo se in pokažimo sebi in drugim, da smo Slovenci in in Marijin narod!

Dr. I. Mikula

Tudi v Canberri so dejali: "Vsaj enkrat bi radi imeli šmarnice po zgledu rojstne domovine." Zakaj pa ne, sem rekel, in dogovorili smo se.

V **dneh 22, 23, in 24. maja**, vsakikrat ob sedmih zvečer, bomo obhajali marijansko tridnevno ali **šmarnice**. Seveda v znani Marijini cerkvi v Bradonu, kjer se tudi sicer zbiramo, kadar pridem.

Ker je v nedeljo 24. maja praznik Presv. Trojice in zadnji dan za velikonočno dolžnost, boste imeli dosti priložnosti za spoved in sv. obhajilo.

Verjetno že vsi veste za to tridnevno. Moj dopis v MISLIH naj vas ponovno spomni, vi pa spomnite tiste, ki morda tega dopisa ne bodo brali. Na svidenje!

Fantom in možem v Snowy Mountains pa kratko besedo: Niste pozabljeni! Kar naenkrat bo zagrmelo in tako močno, da boste vsi slišali. Čeprav bo morda šele sredi zime, bo pa! Nič za to. Vi se zime ne bojite, jaz sem se ji pa spet privadil med obiskom v domovini. Torej tudi vam: Na svidenje!

DR. MIKULA ŠE NIMA TELEFONA!

Odkar se je vrnil z dopusta, ga baje mnogi kličete na staro številko v Rose Bay, ki je bila nekdanj v KOLEDARCKU. Toda to ne velja več. Gospod, ki se vam oglašja na tisti številki, je že nejevoljen in nas je naprosil, da to objavimo.

G. dr. Mikula še nima urejene nove rezidence. Kdor želi priti z njim v stik, naj telefonira p. Valerijanu: FA 7044, Paddington.

Rojaki v Perthu pozdravljajo dr. Mikula.

NEW SOUTH WALES

Sydney. — Pošiljam eno staro deklamacijo, ki jo znam še iz otroških let. Vesel bom, če jo o priliki natisnete v MISLIH. Naslov ji je: ENA ZLATA PTIČKA in se glasi:

Trije fantje mladi so ujeli zlato ptičko.

Ona je prosila: "Če me izpustite, vsako željo vam izpolnim."

Prvi fant ji govori:

"Daj mi tako čašo: vedno pijem, ne popijem."

"Želel si, imaš jo."

Drugi fant ji govori:

"Daj mi tako mošnjo: vedno štejem, ne preštejem."

"Želel si, imaš jo."

Tretji fant ji govori:

"Daj mi srce trdno!"

"Želel si, imaš ga."

Vsi so fantje šli po svetu, vsak po svoje so živel.

Prvi fant je pil, popival in po jarkih legal.

Drugi fant je kvartopiril, se s sleparji kregal.

Tretji fant je pa na delo hodil in se vračal

je domov veselo. — *Peter Bizjan.*

PRIPIS UR. — Pesem je zložil Oton Župančič. Njeno besedilo se je v Petrovem spominu za spoznanje pofrtičilo, pa nič za to!

Mona Vale. — Sem med tistimi, ki z veseljem prejemamo tako redno izhajajoče MISLI in smo ponosni nanje. Prav rada imam tudi list Ave Maria, ki prihaja iz Amerike in ima lepo branje. Seveda rada sežem tudi po drugem branju in to v angleščini. Oni dan sem brala londonski list "Country Life". V listu je članek o Jugoslaviji, ki jo hvali zaradi izvrstnih priložnosti za ribarjenje. Člankar pravi: "I have spent most of my holidays during the past 8 years fishing in Yugoslavia — a beautiful country where people are some of the kindest to be found in Europe and the fishing is superb." Opisuje Gorenjsko, Primorsko in druge kraje. Ima tudi sliko Bleda in izvira Save Dolinke. Lepo in prijetno je, ko čitaš o lepoti svojih domačih krajev v tujini in izpod tujčevega peresa. —

Novic od tu pa ni kaj. Kar po starem opravlja vsak svoj posel. Pred tedni sem si ogledala izložbo našega slikarja Rapotca. Umetnik zasluži iskrene čestitke. Obiskala je naš kraj ga. Pavla Miladinovič in jaz sem ji povedala, da jo marsikdo v MISLIH pogreša. Dejala je, da bo že spet kaj napisala. Vsem prav lep pozdrav. — **Heda.**

Villawood. — Po dolgem času mojega bivanja v Avstraliji hočem tudi jaz poslati dopis v MISLI. Rad bi поблиže spoznal rojaka Franca Šepetavca, ki je večkrat kaj napisal za MISLI, ki sem nanje že dolgo naročen. (To je bil IVAN Šepetavc, o njem lahko berete v pričujoči številki na drugem mestu. — Ur.) Dragi rojak France, gotovo si tudi ti naročen na ta list in boš to bral. Sporoči mi, odkod si doma. Jaz sem iz vasi Mali vrh, pošta Globoko pri Brežicah. Šolo sem obiskoval v Globokom in z menoj je hodil v šolo neki neki Franc Šepetavc, ki sva si bila dobra prijatelja. Njegov brat je zdaj pismonoša v Globokem, na žalost pa brez ene roke. Če pa nisi ti tisti Franc Šepetavc, mi pa oprostite. S spoštovanjem pozdravlja — *Jože Kostevc, Hostel Villawood, N.S.W.*

Stanmore. — Prav je, da naši rojaki vedo, kam se lahko obrnejo za zdravniško postrežbo, kadar jo potrebujejo. Pred časom je bil v MISLIH oglas, da je taka ustanova na Kings Crossu, Sydney. Imenuje se "Migrant Medical Centre." Želim sporočiti, da se je ta center zdaj preselil s Kings Crossa na naslov: 312 George St., Sydney. Telefonska številka je 28-91-37. V odločenih urah evropski zdravniki — specialisti — pridejo v center in so na razpolaganje emigrantskim pacientom, ki ne obvladajo dovolj angleščine. Lahko se pogovorite z njimi v enem ali drugem evropskem jeziku. Vizite so brezplačne, vendar je prav, da vsak prispeva kak funt za vzdrževanje ustanove. — *Lucijan Mozetič.*

Concord. — Pa naj bo tudi v tej številki MISLI nekaj izpod peresa p. Klavdija Okorna, ki sem ga tudi jaz poznal. Piše, da so imeli misijon in misijonar je povedal o človeku iz Alaske, ki je prihajal k spovedi samo vsaka štiri leta. Opravičeval se je, da ima do cerkve tri tedne daleč. Najprej ce-

le dneve peš, potem s čolnom, nazadnje šele z vlakom. Spovednik mu je rekel, da bi lahko vzel avijon in bil na mestu v nekaj urah. Gozdar — ta poklic je imel tisti človek — je pa rekel, da je za male grehe avijon predrag, za velike pa prenevaren . . . To sem bral v Ameriški domovini, ki mi jo je urednik MISLI poslal obenem s potrdilnico za naročnino. Lep boglonaj! — *Pepe Metulj*.

VICTORIA

Glenroy. — Pohvaliti moram knjigoveza Janeza Burgarja v Baragovem domu. Mnogim je že prenovil ali zvezal razne knjige. Meni je zvezal štiri letnike MISLI ter tri letnike listov Ave Maria in Naša luč. Napravil je res lepo delo. Te knjige zdaj krasijo mojo domačo knjižnico. Najboljši in najlepši način ohranjanja mesečnikov je ta, da jih damo vezeti in jih potem hranimo kot knjige. Čez čas jih človek spet rad prelista in znova bere, saj mnogo vsebine po letih stopi človeku pred oči kot novo. Lep pozdrav Janezu in vsem rojakom. —

Mirko Cuderman

Noble Park. — V prvi vrsti lepe pozdrave p. uredniku in vsem sodelavcem pri MISLIH. List z veseljem prejemamo, pa tudi AVE MARIA nam je zelo priljubljena. V naši bližini je pa novo to, kar je list MISLI že poročal, pa bo gotovo še. To je lepa velika Lurška votlina ob Baragovem domu v Kew. Mi smo si jo ogledali in moramo reči, da je nekaj zelo lepega in v ponos p. Baziliju in njegovim fantom. V načrtu je pa tam tudi slovenska cerkev, za katero je že vse pripravljeno, le denarja še ni dovolj. Kdaj se bo začela staviti, je odvisno od rojakov, kako se bomo odzvali na poziv za darove. Mislim, da moramo vsi biti veseli te zamisli in bomo res darovali po najboljših močeh. S tem upanjem vse rojake lepo pozdravljamo vsi iz družine **Jožef Tomazič**.

WESTERN AUSTRALIA

Northam. — Pošiljam naročnino in dar za Sklad. Kar je več, naj bo za dobre namene, ki zanje zbirate v listu. Tudi to je dobro in potrebno. Urednikov trud, da drži list MISLI v tako dobrem redu, mora biti brez dvoma velik. Zato sem siguren, da mu je hvaležen vsak pošten Slovenec v Avstraliji. Naj mu Bog da še mnogo let zdravja in zadovoljstva. S spoštovanjem pozdravlja **Jožef Bezgovšek ml.**

Misli, May, 1964

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

£ 4-0-0: Dušan Rudolf, Neimenovana;

£ 3-0-0: Neimenovan;

£ 2-0-0: Jožef Zupančič, Alojz Šifrer, Luka Schatter;

£ 1-0-0: Anton Panter, Stane Kragelj, Frank Hribar, Danilo Marinič, Leopold Dejak, Jožef Bezgovšek, Zvonimir Hribar, Mike Klemenčič, Alfred Brežnik Rafael Koren, Zvonko Sambolec, Rudolf Uljan, Tone Resnik, Jože Madon, Vida Kunstelj, Ivan Čufar, Angela Dodič, Ivan Kopic, Tony Bezjak, Zora Pace;

£ 0-10-0: Ferd. Strehar, Ivanka študent, Peter Bizjan, Ewald Kampuš, Rudi Jakšetič, Karl Meze, Rudolf Mežnar, Janez Kampuš, Anton Jensenko, Angela Brala, Pavla Bernetič, Jože Kromar, Anton Vouk, Franc Rupnik;

£ 0-5-0: Bogomir Krševan.

ZA MISIJON P. PODERZAJA

£ 21-3-9 zbirka na romanju v marcu; £ 4-0-0: Franc Valenčič, Randwick, £ 2-0-0: Zora Pace; £ 1-0-0 Martin Pirc, Stanko Šustersič, Milan Kavčič, Jožef Bezgovšek, Franc Danev in še PET Neimenovanih.

ZA AKADEMSKI DOM "KOROTAN"

£ 6-0-0: "Veseli fantje" v Enfieldu; £ 5-0-0: Anica Srnec, Tončka Brezimna; £ 3-0-0: Jože Voršič; £ 2-0-0: Ciril Škofič; £ 1-0-0: Polde Slokar, Jožef Bezgovšek in še ŠTIRJE Neimenovani; £ 0-10-0: Ljenko Urbančič.

Tako je četrty stotak za KOROTAN dospel točno do polpota. Pomagajmo mu, da bo kmalu prebrodil še ostalo pot!

Za vse darove vsem najlepša hvala in Bog povrni!

MOHORSKE KNJIGE LAHKO SE DOBITE

SEST ZBIROK PO ŠTIRI KNJIGE je dobil v prodajo p. Valerijan v Paddingtonu že potem, ko smo mislili, da jih ne bo več dobiti.

Kdor teh knjig ni dobil od novega leta sem, pa jih želi, naj pošlje EN FUNT p. Valerijanu (ali na MISLI), pa bodo vse štiri kar brž njegove!

NAPOVED O PETROLEJU

UREŠNIČENA

PRED ŠTIRIMI LETI (1960) JE BILO BRATI na 181. strani našega lista izpod peresea Marijana Oppelta:

“V Avstraliji do danes niso še odkrili močnih ležišč petroleja. Človeku se to čudno zdi, zakaj geološko tako stara celina bi morala imeti — poleg drugih rudninskih bogastev — tudi petrolej. Le odkriti ga je treba. Res so že več let v teku podzemska raziskavanja, ki pa doslej niso pokazala uspehov. Upajmo pa, da bo Avstraliji mogoče — z odkritjem ležišč petroleja — premestiti veliko pomanjkljivost, ki deželo šibi ekonomsko in strateško.”

Upanje, ki ga je izrazil pred štirimi leti član kar Oppelt, seveda iz misli avstralskih gospodarstvenikov in strategov, se je začelo uresničevati že po kratkem poldrugem letu. Blizu kraja Moonie v Queenslandu so našli pri raziskavanjih na precej močan petrolejski vrelec in se lotili vrtnanja zares. Izplačalo se je in zdaj se je podjetje razvilo že kar v ogromen obrat.

Ta uspeh je zbudil pozornost tudi izven Avstralije. Od vseh strani so začeli ponujati Avstraliji kapital za nadaljna raziskavanja. Letos naštevajo že nad 100 različnih petrolejskih kompanij onstran morij, ki imajo dovoljenje za vrtnanje po nepreglednih avstralskih planjavah.

Podobnega uspeha kot v Queenslandu doslej vsi skupaj še niso imeli. Naleteli so pa in kar naprej naletavajo na velike zaloge podzemnega naravnega plina. To je že samo po sebi uspeh, zakaj tudi ta plin lahko na razne načine koristno porabijo. Poleg tega odkrivanje plina dokazuje, da je v globinah avstralske zemlje tudi petroleja zelo veliko, zakaj skušnje kažejo, da sta plin in petrolej navadno skupaj.

Trdno upajo, da bo v nekaj letih Avstralija imela dovolj lastnega petroleja in iz njega narejenega benzina za domačo porabo in za izvoz. Avstralija itak vedno misli na izvoz raznovrstnih svojih pridelkov in pri njenih gospodarskih kalkulacijah je postavka “izvoz” vedno v ospredju. Ko je pa morala tako dolgo petrolej uvažati in plačevati zanj kakih 250 milijonov na leto, se je ob takih izdatkih slabo počutila. Zato z velikim zadoščenjem gleda na uspeh v Queenslandu in budno zasleduje nadaljnje poskuse v tej smeri.

Vendar tudi ta uspeh ne pomeni za deželo samih novih sončnih žarkov. Petrolejski iskalci prodirajo v doslej nedotaknjene predele kontinenta in razburjajo aborigine ter — kenguruje. Oboji se boje, da postaja Avstralia zanje pretesna. Aborigine sicer upa Avstralia asimilirati, kengurujev pa ne, treba jih bo postavno zaščititi.

Bolj nerodno je pa nekaj drugega. Ob najdbah petroleja se praskajo za ušesi podjetniki, ki izkoriščajo bogate rudnike premoga. Če bo petrolej poplaval Avstralijo ter gnal industrijske stroje in plavže, kako bomo pa premog spravili na trg? Toda zaupajmo, da se bo tudi na to vprašanje našel odgovor in da ne bo treba navajati znanega pregovora: Tvoje življenje, moja smrt . . .

Broadmeadows. — Dragi rojak! Odkazujem naročnino za leto 1965. Za letos imam plačano. Vzrok! Nikdar ne dobivam v redu naročnin. Pozdravlja Vas I.K.

Dragi rojak: Le kaj si hotel s svojimi vrsticami povedati? Kakšne “naročnine” ne dobivaš v redu? Ali hočeš reči, da MISLI ne prihajajo redno? Vedi, da list od tu redno odhaja vsak mesec 14. dne, če ni takrat nedelja. Tudi tvoj naslov imamo pravilno zapisan na ovojnici. Če pošiljke ne dobivaš redno, mora biti vzrok nekje tam, morda na pošti, morda na tvojem stanovanju. Preišči to zadevo tam in nekaj primernega “odkaži” tistemu, ki je tega nereda kriv. Krivda ni naša! — Ur.

GORENJCI ŠE ZNAJO SVOJO "ŠPRAHO"

TUDI POD KOMUNISTIČNO OBLASTJO imajo svoj časopis, ki izhaja v Kranju, "gorenjski prestolnici". Poznajo tudi lepo slovenščino, ki se ji pravi književna. Po večini pišejo v svojem časniku pravilno slovenščino, posebno takrat, kadar morajo hvaliti vse, kar pride iz Ljubljane ali celo iz Belega grada. Kadar pa zabavljajo, sežejo po svoji "šprahi", da se med seboj lepo razumejo, v Ljubljani in v Belém gradu pa ne berejo, ker "gorenjščine" ne razumejo. Tako je na vse strani prav.

Za zgled, kako se Gorenjci med seboj pomenijo, naj služi izrezek iz omenjenega časopisa, ki v njem "Oča s Krana" takole pišejo:

Prov po pravice vam povem, da se jest pr temu le kolovrat na najdem. Nekej na štima; to je jasn, kje je tist frdaman hakele, pa na pogruntam. U cajtengah scer berem, skor vsak mesec, od kakšnih novih injekcij za tega bovnika, komej se pa revež le majčken zbrihta, ga že spet vržejo ta nove cene u še hujš omedlevo. Rajtam, de nam manka enga dohtarja, k b znov narest en špecjalen "Kajzeršnit". O ja, sej dohtarjov imamo mi dost, hudirjov brihtnih, samo funkcije b jim jest mav zamenov. Tiste, k znajo toko fajm secirat pvače, b pa dav na oddelek za pvače. Sej ni čenkjer zapisan, de morjo dobivat medalje samo tist, k skačejo s cenam.

Zakaj neb šle enkrat skakat še pvače na 25, 60, 80 pa 120 percentno skakalenco. Al se vam na zdi, da bva to za nas na hudirjov nobl olimpijada. Tavžentkrat belj kreditna, kuker pa tista u Oberstdorfe al pa Inšpruk. Na žavost poznamo pr nas samo olimpijado cen. Tirole so imel svojo "Inšpruk" olimpijado, mi imamo pa svojo "Horuk" olimpijado.

Jest sem prov gvišen daleč od tisteh, k verjamejo na coprnce pa druge vražje vere. Zadne cajte sem pa že začev tuhtat, če le ni zraven tud mav resnice. Že ene dva tedna mi je "hišna komanda" plozova: "Kup cigarete, če imaš kej gnarja, vsi pravjo kolk bojo dražji, pa že dvakrat se mi je sanal, da sta numare ajnzar pa drajar zdele na zof, pa kadile dčbeve cigare." No prmedjun, kva je bvo? Res so se podražile, pa še glih na trinajstga.

Koko bo vse to uplival na zabetonirane pvače, navem. Za kolk bo treba spet pas zategnt, tud navem, če morš pa dat dons za eno dobro kilco mesa že kar dčsetino pvače. Naša agencija E.B.P. (ene babe pravjo), scer prav, da se je treba u teh cajteh najdet, pa so toko prefrigane, da nekatere še cvo "Pelemontelne" kupujejo na potrošniški kredit.

KRANJ — gorenjska prestolica

APRILSKE UGANKE REŠENE

1. Križanka

Vodoravno: 1 jasno — 5 vsota — 9 tempelj — 10 so — 12 za — 13 SA — 14 SB — 15 Eden — 17 vata — nerad — 21 okras — 22 Irena — 23 Patna — 24 mir — 26 ekspedicija — 33 Oto — 34 era — 35 spati — 36 svati — 38 sani — 39 ikad.

Navpično: 1 Jesenice — 2 ST — 3 neznan — 4 OMA — 5 ves — 6 Slavka — 7 oj — 8 ambasada — 11 oder — 14 stan — 16 ere — 18 Art — 20 dame — 21 opri — 25 Ide — 27 kopa — 28 stan — 29 poti — 30 cevi — 31 Irak — 32 jata — 35 SS 37 id.

2. Medved

Samo do polovice, potem gre ven, ne več noter.

3. Lahek račun

33	krat	3	je	99
manj		in		manj
22	krat	2	je	44
11	krat	5	je	55

4. Slab šolar

Žebelj, ki je gotovo v vsaki šoli kje zabit.

Rešitve poslali: Anica Cuderman, Jože Grilj

PRIJATELJICO IŠČE

Marija Kečelj, Yagoona, NSW, je prišla v Avstralijo skupaj z Marijo Kozer. V Sydneyu sta se ločili. Kdor bi vedel, kje je zdaj Kozerjeva, naj bo tako prijazen, da sporoči na naslov:

P. Valerijan Jenko
66 Gordon st.
Paddington, N.S.W.

Snažne lepe sobe z vso postrežbo za izletnike, kopalce, letoviščarje.

"BLUE WATERS"

gostišče med Sydneyem in Palm Beachem
Izborna kuhinja, bus pred poslopjem,
do prodajalen 3 minute.

1687 Pittwater Road, Mona Vale.

Tel. XX 3626

Priporoča se H. Stanojkovič

NOVE UGANKE

1. KDO ALI KAJ SEM?

Začetek sem moči v nebesih in na zemlji,
na koncu me ima človeški um.
Sem trojen, pa za enega me jemlji,
sicer zbudiš analfabeta sum.

Nikar ne išči me v nebesih svetih,
na zemlji najde bistro me oko.
Me v soncu ni, ne v zvezdicah neštetih,
a mesec ni brez mene in ne bo.

Pogled obrni še za temle "možem",
pred njim me najdeš, prav tako z njim.
Pomlad, jesen, poletje so brez mene,
ne more pa brez mene biti zim.

Kar skozi nos ime mi izgovori,
odpreti ni ti treba trudnih ust.
Naj bo zvečer, naj bo ob zgodnji zori,
lahko si razigran, lahko si pust.

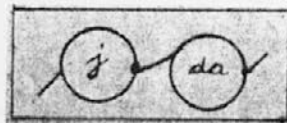
2. Narobe prav

Kaj je takega na svetu, da je samo narobe prav?

3. Najmočnejši

Vsak bi bil rad najmočnejši, jaz pa le za enega vem. Če ti povem, da ni Bog, kdo pa naj bi bil?

4. Beri, če znaš

POZOR! POTUJETE v RIM — ITALIJO?

Prenočišče, hrana, ogled Rima itd., vse te skrbi bodo odveč, če se boste obrnili na:

HOTEL — PENZION BLED

Via Statilia, 19 — Telefon 777-192 - Roma

Sse priporoča in pozdravlja, Vaš rojak

VINKO A. LEVSTIK

Izrezite in shranite!

— Pisite nam za cene in prospekte!

POTREBUJETE KAKŠNO USLUGO? Hitro, zanesljivo in zmerne cene!

- ČE HOČETE KAJ POSLATI V DOMOVINO, vse tehnične predmete, kot hladilnike, televizorje, pakete brez carine itd.
- SLOVENSKI FANTJE: ako se želite spoznati z dekleti iz domovine, pišite za ponudbe s slikami, možna poroka preko zastopnika v Jugoslaviji, prihod Vašega dekleta ali sorodnika v Avstralijo.
- ČE ŽELITE NAROČITI SLOVENSKE GRAMOFONSKE PLOŠČE, knjige, časopise in slovarje.
- POŠILJAMO DENAR, IZPLAČILO v 10-15 dneh po prejemu čeka. To je najhitrejši način.
- ČE ŽELITE KAJ PRODATI ALI KUPITI v domovini in sploh v Evropi: hišo, posestvo itd.
- POŠILJAMO ZDRAVILA iz vseh evropskih držav in iz Amerike v domovino.

Za vse tovrstne usluge pišite in zahtevajte ponudbe!

TONY GARBAJS

Finkenstrasse 10

5602 — LANGENBERG/Rhld. — WEST GERMANY

DARILNE POŠILJKE

živil in tehničnih predmetov (bicikle, motocikle, mopede, radijske in televizijske aparate, frižiderje itd.)

ZA SVOJCE V DOMOVINI

pošilja tvrdka

Stanislav Frank

CITRUS AGENCY

74 ROSEWATER TERRACE

OTTOWAY, S.A.

Telefon: 4 2777

Telefon: 4 2777

SOLIDNOST — POPOLNO JAMSTVO

— BRZINA —

SO ZNAČILNOSTI NAŠEGA POSLOVANJA

GRAMOFONSKE PLOŠČE SLOVENSKE

PESMI

Poje pevski zbor TRIGLAV v Melbournu

Dve plošči, vsaka stane £ 2-0-0

I. — Sinoči je luštna noč bila — Pobra-
timija — Kaj ti je, deklica — Vinček moj
— Dekle na vrtu — Briška — Od Celja do
Žalca — Klic Triglava — Orkester.

II. Regiment — Kako bom ljubila — Fur-
manska — Ne tožim — Peklenski večer —
Hišica ob cesti — Gor čez jezero — Angel-
ček varuh moj — Rasti, rožmarin — Slišala
sem ptičko pet — Orkester.

Plošče dobite pri p. Baziliju v Kew, v Slov.
Domu in pri Vladu Trampušu: 17 Birchwood
Ave., Fawkner, Vic.

V Sydneyu pri p. Valerijanu v Paddingtonu

Za nakup se priporoča zbor TRIGLAV

Dr. J. KOCE

37 HEIDELBERG RD., CLIFTON HILL, MELBOURNE, VIC.

Tel. 48-6759

1. ČE HOČETE ZAJAMČENO, SOLIDNO IN HITRO POSTREŽBO GLEDE DARILNIH POŠILJK Z ŽIVILI, ZDRAVILI IN TEHNIČNIMI PREDMETI (RADIO APARATI, MOTORNI KOLESI, BICIKLI ITD.)
2. ČE HOČETE DOBITI SEMKAJ SVOJO ZAROČENKO, SORODNIKA ITD. POVDAJAMO, DA IMA DR. KOCE PO TUKAJŠNJIH ZAKONSKIH PREDPISIH PRAVICO DAJATI INFORMACIJE GLEDE VPOKLICA OSEB V AVSTRALIJO.
3. ČE HOČETE PRAVILNE PREVODE SPRIČEVAL, DELAVSKIH KNJIŽIC, PO-OBLASTIL, TESTAMENTOV ITD. PRODAJAMO SLOVARJE IN VADNICE ANGLEŠKEGA JEZIKA.

Zastopnik za N.S.W. Mr. R. OLIP, 65 Moncur St., Woollahra, N.S.W.
Tel. 32-4806

Zastopnik za Viktorijo. Mr. J. VAH, 2 Kodre Str., St. Albans, Vic.
Tel. 65-9378

HOLROYD FURNITURE CO.,
403 GUILDFORD ROAD, GUILDFORD

BOGATA IZBIRA:

Jedilne sobe
Ure vseh vrst
Spalne sobe
Televizijski in tračni aparati
Igrače vseh vrst
Namizni prti in prtíči
Aparati za britje in striženje

Aparati hladilni in sušilni
Linoleji vseh vrst
Božje slike in kipi
Importirane brušene vaze
Naslonjači in ležalni stoli

Preproge in zavese
Otroške postelje in vozički
Radijski in gramofonski aparati
Sprejemne in samske sobe
Električni lustri in svetilke
Kuhinjske omare, mize in stoli

POPUST IN LAHKI POGOJI ZA ODPLAČEVANJE NA OBROKE.

REDNA POSTREŽBA, POPOLNO ZADOVOLJSTVO.

KADAR KUPUJETE POHISTVO, OBRNITE SE NA NAS

Tel.: 632-9951

